

ลูกพีช กานสด

illustration : **N-2015**
story : **HAMSTER**

ลูกพีช กานสด

illust : N-2015 story : HAMSTER

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 155

ลูกพีชมานสด

เขียนโดย HAMSTER

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2564

ราคา 325 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4389-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ พิสูจน์อักษร : ไพลิน เรืองชานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : N-2015 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เศรษฐ์รุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

สหพรบิลเลี่ยน

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเรียน

อาจฟังดูเศร้าสักหน่อย แต่ผมเริ่มต้นเขียน ลุกพิชิตทาส
ในวันที่หัวใจกำลังแตกสลาย ผมเริ่มต้นเขียนนิยายครั้งแรกตอน ม.1 และพยายามที่จะส่งต้นฉบับเพื่อให้ทางสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งพิจารณา ต้องใช้เวลาหมกมุ่นอยู่กับมันเป็นสิบปี กว่าที่จะค้นพบว่า ‘ผมทำไม่ได้’ มันไม่ได้ผิดที่เขา แต่เป็นผมเองที่พยายามดันร่นอย่างเกินพอดีที่จะยัดตัวเองลงไป ใน ‘กรอบ’ ที่ผมไม่สามารถเป็นได้ จนท้ายที่สุดผมก็กลายเป็นนักเรียนที่แม้แต่ตัวผมเองก็ไม่รู้แล้วว่าเขาเป็นใคร?

ตอนนั้นผมตัดสินใจแล้วว่าผมจะเลิกเขียนนิยาย ละทิ้งความฝันในวัยเด็กไปซะ จะตั้งหน้าตั้งตาเรียนปริญญาโทให้จบ (ตอนนี้จบแล้วครับ) และกลับไปใช้ชีวิตอยู่กับสิ่งที่ ‘มี’ ไม่ใช่เพราะว่าผมหมดรักมันหรอก แต่เพราะผมไม่รู้แล้วว่า จะเขียนอะไรต่อไป ผมคิดว่าผมลองมาหมดแล้ว หนทางข้างหน้าตอนนั้นมันมืดมิดมาก รู้สึกว่าควรพอ ก่อนที่จากความพยายามจะกลายเป็นความตันทุ้งไป...

แต่ก็เหมือนกันว่าอะไรดลใจให้ผมได้พบทางสว่าง ทุกอย่างมันเรียบง่ายซะจนผมยังประหลาดใจในตัวเอง ผมทำเพียงแค่วิ่งเดิน ออกจากกรอบที่ผมยึดตัวเองไม่ลง ตัดสินใจว่าจะเลิกเขียน แล้วก็ผัน

ตัวกลับมาเป็นนักอ่านที่เปิดใจอ่านอะไรไปหมดทุกแนว มันแค่นั้นเลย
ครับ ก่อนที่ผมจะค้นพบว่า 'ผมคิดผิด' สิ่งที่ผมเคยลองเขียนไปมันนับ
ว่าน้อยนิดมากเมื่อเทียบกับความแตกต่างหลากหลายของนิยายอีก
มากมายที่มีอยู่บนโลกใบนี้ ผมไม่เพียงแค่เข้าใจ แต่ยังค้นพบแนวทาง
การเขียนอื่นๆ อีกมากมาย ที่ผมเพิ่งจะรู้ว่าผมหลงใหลมันมากอย่าง
ที่ไม่เคยรู้มาก่อน วินาทีนั้นคงเป็นอย่างที่ใครว่ากันว่า...*บทจะคิดได้
มันก็คิดได้เอง*

ผมตัดสินใจกลับมาเขียนนิยายอีกครั้ง เลือกเรื่องที่ผมไม่เคยคิด
ฝันว่าจะได้เขียน เรื่องราวของตัวละครเอกที่ผมจินตนาการว่าเป็น
เจ้าของแอดเคานต์เสีย 18+ ในเว็บไซต์ OnlyFans ที่มีให้เห็นผ่านตา
ในโลกทวิตเตอร์ เพราะผมคิดว่าชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นน่าหลงใหล
และรู้สึกนับถือใจจริง ๆ ที่พวกเขากล้าจะทำในสิ่งที่หัวใจปรารถนา (แต่
ขอสนับสนุนเฉพาะบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วเท่านั้นนะครับ) มันไม่ใช่
เรื่องง่ายเลยที่เราจะทำอะไรแบบนี้ในโลกที่ผู้คนพร้อมจะตัดสินเราจาก
เพียงแค่ภาพที่พวกเขาได้เห็น จนผมนี่ก็อยากที่จะลองเล่าถึง 'ความ
เป็นไปได้' ในอีกด้านหนึ่งที่อาจจะเกิดขึ้นจริง (และขออภัยว่าไม่ได้
ต้องการเหมารวมทั้งหมดว่าพวกเขาจะต้องมีชีวิตหลังกล้องเช่นนี้) ซึ่ง
มันเป็นการกลับมาเขียนนิยายที่ผมรู้สึกว่าสนุกกว่าทุกครั้ง มีความสุข
กว่าทุกครั้ง และเหมือนได้กลับไปเป็น HAMSTER ในวัย ม.1 ที่ยิ้ม
แย้มเบิกบาน เพราะไม่สนใจแล้วว่าปลายทางจะเป็นยังไง ขอแค่ให้ได้
เขียนในสิ่งที่อยากเขียนเท่านั้นก็พอ

จริง ๆ ตอนเริ่มต้นอัปเดตนิยายเรื่องนี้ใหม่ ๆ มีคนใกล้ตัวที่ตั้ง
ข้อกังขากับงานเขียนที่เปลี่ยนไปของผมเหมือนกัน แต่เพราะถือคติ
'ฟ้ารู้ ดินรู้ กูรู้' จึงตั้งหน้าตั้งตาทำมันต่อไป ด้วยเป้าประสงค์ที่เชื่อว่า
อยากก้าวข้ามคำว่านิยายน้ำดันท้ำขี้ให้ได้ในเมื่อถ้าโลกใบนี้มี *Parasite*
(2019) ภาพยนตร์ที่เป็นได้ทั้งสื่อบันเทิงและงานชิงรางวัลในเรื่อง
เดียวกัน ผมเองก็ต้องสามารถผสมผสานงานเขียนที่ไม่ได้ยึดติดอยู่

เพียงแค่แนวทางใดแนวทางหนึ่ง โดยที่ตอนนั้นผมเองก็แทบไม่นึกฝันเลยว่าจะมีคนเข้ามาอ่านใน readAwrite มากมายขนาดนี้

แถมความมหัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นคือ ในวันที่ผมบอกกับนักอ่านไปว่าผมค่อนข้างกังวลกับการเขียน *ลูกพีชทานสด* เพราะคนมาอ่านเยอะจนชักเริ่มเกร็ง พวกเขากลับร้องตะโกนบอกผมเป็นเสียงเดียวกันว่า “**เป็นตัวเองให้เต็มที่เลยคะ/ครับ ไม่ต้องกังวลนะ**” มันแบบ... ทำเอาผมเสียน้ำตาอย่างหนักด้วยความสุขใจ ชีวิตนักเขียนคนหนึ่งที่เคยพยายามแต่จะเป็นในสิ่งที่เชื่อว่าจะได้รับการยอมรับ แต่วันนี้... กลับได้รับการยอมรับในสิ่งที่ผมเป็นโดยไม่ต้องพยายาม

ผมที่กำลังแตกสลาย จึงถูกประคบประกำรขึ้นใหม่ในวินาทีนั้น

แม้ใครต่อใครจะบอกว่า ความสำเร็จในครั้งนี้ ทั้งการได้เรียนรู้ที่จะเขียนนิยายอย่างมีความสุข การได้มีนักอ่านที่รักและสนับสนุนเพิ่มขึ้น ไปจนถึงการได้ตีพิมพ์ ส่วนมาจากตัวของ HAMSTER เอง แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังหวังลึกๆ อยู่เสมอว่า หากขาดบุคคลเหล่านี้ ผมเองก็คงไม่มีทางที่จะสานฝันให้สำเร็จลุล่วงได้

ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ Deep และพี่ๆ ผู้ทำงานทุกท่านที่ไม่เพียงให้โอกาส *ลูกพีชทานสด* แต่ยังช่วยกันทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่มันจะสามารถเป็นได้ ขอขอบคุณมากนะครับ

ขอขอบคุณ ‘N-2015’ ที่ช่วยแรมิต ‘ไป’ และ ‘สะสม’ ให้มีชีวิตขึ้นได้จากฝีมือการวาดที่แสนจะมหัศจรรย์ และอย่างที่ได้เคยบอกไปเป็นการส่วนตัวแล้วว่า “สำหรับเรา คงไม่มีปึก *ลูกพีชทานสด* ที่สวยไปมากกว่านี้” ขอขอบคุณ ‘เจ้าหญิงผู้เลอโฉม’ พี่สาวสุดที่รัก ทั้งยังเป็นอาจารย์ในการเขียนนิยายคนแรก ที่เมื่อบอกไปว่า “หนูอยากเขียนนิยายเหมือนพี่” พี่สาวแสนดีก็เอ่ยปากตอบรับความฝันของเด็กหัวเกรียนคนนั้น ทั้งยังสอนกันด้วยความจริงใจเสมอมา ขอขอบคุณ ‘พีธีร์ เรือในมหาสมุทร’ พี่สาวสุดซึ้งที่อยู่ด้วยกันแม้ในวันที่แตกสลาย

คอยให้กำลังใจ และบอกเสมอว่า “นินทำได้” ทั้งยังช่วยอ่าน *ลูกพิชหวานสด* เพื่อส่งพีดแบ็กให้กันตั้งแต่วันที่มีคนอ่านเพียงหยิบมือ

ขอบคุณเพื่อนสนิททั้งสอง คนแรกคือ ‘แอม’ ที่แม้จะไม่เคยพอใจในสิ่งที่ฉันเขียนเลยสักอย่าง แต่ก็คอยให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์แก่กันเสมอมา และขอบคุณจริง ๆ ที่วันนั้นแกพูดกับฉันว่า “ดีใจด้วยนะ ในที่สุดมึงก็เข้าใจสักที” รักมึงนะแอม อีกคนคือ ‘theneoclassic’ ที่คอยอยู่เคียงข้างกันเสมอไม่ว่าฉันจะต้องเจอกับอะไร ดีใจจริง ๆ ที่เธอได้อยู่ในทุกโมเมนต์ของฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ได้รับผลว่านิยายเรื่องนี้ผ่านการพิจารณา ขอขอบคุณที่คอยปลอบโยนและให้กำลังใจกัน แม้ฉันจะรู้ว่าเธอไม่เก่งกับเรื่องพวกนี้ก็ตาม อีกเรื่องคือ...ฉันต้องขอโทษด้วยที่ครั้งหนึ่งเคยปล่อยให้เธอรู้สึกเดียวดายอยู่ในเส้นทางสายน้ำหมึกแห่งนี้ ไม่เป็นไรนะ ฉันมาแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะชดเชยให้ จะคอยอยู่ดูแลและสนับสนุนเธอเสมอนะ ♥

ขอขอบคุณ ‘คุณทีนณี’ แม่ของ HAMSTER ด้วยความรักทั้งหมดเท่าที่โลกใบนี้เคยมีมา ขอขอบคุณจริง ๆ ที่คอยสนับสนุนการเป็นนักเขียนของลูกคนนี้มาโดยตลอด ขอขอบคุณที่ร้องให้ไปด้วยกันในวันที่ตันตันบับไม่ผ่านการพิจารณา หนูดีใจมากเลยนะ ที่ในที่สุดก็ได้เห็นแม่กระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เมื่อลูกบอกว่า “แม่! นิยายผ่านแล้ว!” ถ้าไม่มีแม่ หนูก็คงล้มเลิกไปนานมากแล้ว รักแม่นะ รักมาก ๆ เลย ♥

สุดท้ายนี้ HAMSTER อยากจะขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นักอ่านเก่า ๆ ที่อาจจะไม่ได้ติดตามกันแล้ว นักอ่านปัจจุบันที่ยังคงอยู่ และนักอ่านในอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น ทุกคนล้วนเป็นส่วนประกอบสำคัญในการหล่อหลอมให้ HAMSTER เป็นนักเขียนอย่างที่เป็ในทุกวันนี้ได้ ขอขอบคุณจากใจจริง และหวังว่าพวกคุณจะได้มีความสุขกับชีวิตในแบบที่พวกคุณต้องการนะครับ :)

HAMSTER

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ

เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง

และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร

รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น

ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด่าทอแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

“I love the taste when I bite into a juicy peach.”

- Peach Lover

ຕົວຢ່າງ

Intro

Do you want to be my new peach?

ผมมองเงินในบัญชีที่เพิ่มสูงขึ้นด้วยความพึงพอใจ ความใจกล้าในการปรับเรตราาคาคอมมิชชั่นในครั้งนี้ถือว่าได้ผลตอบรับที่ดีทีเดียว เมื่อคุณภาพของงานสูงขึ้น ผลตอบแทนจากการวาดงานก็ย่อมที่จะต้องสูงขึ้นเป็นธรรมดา ที่สำคัญคือผมจะต้องรักษามาตรฐานของงานไว้ พอเก็บเงินได้ตามที่ตั้งใจเมื่อไหร่ อีกหน่อยผมก็คงจะได้ย้ายออกไปจากที่นี่ ไปจากประเทศนี้ ที่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใครเหมือนกัน

“อูนเลยไหมคะ”

“อูนเลยครับ”

เมื่อเย็นวันนี้เป็นอาหารอูนเวฟจากร้านสะดวกซื้ออีกตามเคย ไม่ได้ตั้งใจจะประหยัดหรอก แค่เหนื่อยเกินกว่าที่จะออกไปหาอะไรกินไกล ๆ ก็เท่านั้น ผมบ่นงานได้รุ่งเกือบจะทั้งคืนเลยนะ ไหนจะต้องรอแก้ไขให้ตรงกับความต้องการของคุณนักเขียนให้มากที่สุดอีก รู้ตัวอีกทีก็บ่ายกว่าเข้าไปแล้ว ซินซิบรอลออกไปหาอะไรดี ๆ กินที่ใจกลางเมืองตอนนี้ละก็ อาจหลับคาพวงมาลัยเลยก็ได้ ผมยังไม่อยากมีสภาพเหมือนพระเอกในหนังเรื่อง *ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ* ที่

นอนหลับหลับในร้านสุกี้หลังส่งงาน โคตรไม่มีชีวิตเลย ไม่เอาด้วยหรอกนะ
หลังจากจัดการกับอาหารอุ่นเวฟที่แทบไม่รู้รสชาติ ผมก็ใช้เวลา
ในการร่อยย่อยก่อนอาบน้ำไปกับการตอบรับงานใหม่จากลูกค้าประจำ
ซึ่งส่วนใหญ่ก็มาจากสำนักพิมพ์ที่เคยวาดให้กันนั่นละ ช่วงนี้เขาเตรียม
ทำหนังสือสำหรับงานหนังสือกันแล้ว นักวาดอย่างผมเองก็ต้องเตรียม
เข้าสู่ศึกสงครามเช่นกัน

คอยดูเหอะ ครั้งนี้จะต้องมึงงานปกจากฝีมือผมเพียบ

แต่จะว่าไป เดียวนี้งานวาดปกนิยายวายเยอะจังแะ เข้าใจ
อยู่หรือกว่าเป็นแฉางงานเขียนที่กำลังมา แต่ดูแต่ละรูปที่ผมได้รับดิ
งานหุ่นงานกล่อมมาเต็ม รูปแต่ละรูปที่นักเขียนแปะมาเป็นแนวทาง
ก็ทำเอาน้ำลายผมเหนียวจนรู้สึกผิดคอ ช่างสรรหากันจริง ๆ นะสาว ๆ
แม่งดูไปดูมาซึกก็มีอารมณ์วะ

จัดการตัวเองก่อนอาบน้ำดีไหมวะ จะได้โล่ง ๆ

ไม่มีคำตอบอะไรให้แก่ตัวเอง ผมเปลี่ยนจากทำนั่งเป็นนอน
เหยียดยาวบนโซฟาตัวใหม่ที่เพิ่งจะซื้อมาได้ไม่ถึงสัปดาห์ ตัวนี้ดีนะ
นอนได้ไม่ปวดหลัง รองรับสรีระร่างกายได้เป็นอย่างดี

ผมวางโทรศัพท์มือถือไว้บนคอฟฟี่เทเบิลข้าง ๆ ตัว ไม่จำเป็นต้อง
ต้องใช้เพื่อเปิดดูอะไรทั้งนั้น ผมมีสิ่งที่ต้องการอยู่ในหัวหมดแล้ว แด่
‘เขา’ คนเดียวเท่านั้น ผมก็ไม่ต้องการหาสิ่งเร้าอื่นให้ดูนวย

[ทำไมวันนี้น่ารักจังครับพีช]

เขามักเปิดคลิปของตัวเองด้วยประโยคนี้ กล่าวชมใครอีกคน
ที่นอนโหวโบหน้าอยู่บนเตียงสีขาวสะอาดตา คนที่เขาชอบเรียกว่า
‘พีช’ ซึ่งความจริงแล้วนั่นไม่ใช่ชื่อของคนที่ถูกเรียกหรือ เป็นเพียง
‘ฉายา’ ที่เจ้าของแอกเคานต์เอาไว้เรียกคนที่เขาถ่ายคลิปด้วยเท่านั้น

ผมกำลังพูดถึง **Peach Lover** ครับ หนึ่งในแอกเคานต์ยอดนิยม
ของเว็บโป๊เกย์ชื่อดังที่มีผู้ติดตามและยอมลงทุนจ่ายรายเดือนเพื่อดู
คลิปของเขากว่านับแสนคน โดยเขามักเรียกคู่ชายของเขาว่า ‘พีช’

เหมือนต้องการเน้นย้ำเจตจำนงตามชื่อแอกเคานต์ว่าเขานั้นรักการกิน
ลูกพีชที่เป็นคนมากแค่ไหน

[ชอบไหมครับพีช]

“ชอบครับ ชอบมากเลย”

เป็นอีกครั้งที่ผมเปลือยตอบรับอย่างลืมหืมตา เพราะผมกำลัง
จินตนาการว่าตัวเองเป็นลูกพีชของเขา และเขากำลังลงมือจัดการกับ
ลูกพีชอย่างผมด้วยความพึงพอใจ

แม้ผมจะไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยก็เถอะ เพราะเขาไม่เคยเปิดเผย
หน้าตาให้ใครได้เห็น แต่สีหน้าท่าทางของฝ่ายรับที่ไม่ปิดบังตัวตนและ
อารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง ก็ทำให้ผมพอจะจินตนาการได้ว่าการ
ได้มีอะไรกับ Peach Lover คงจะเต็มตื่นไปด้วยความรู้สึกดี

ผมชอบเวลาที่เขาลงมือปฏิบัติกับอีกฝ่าย

เขาเก่งมาก ท่วงท่าเต็มไปด้วยความหื่นกระหาย ในขณะที่
เดียวกันก็ยังคงความทะนุถนอมอ่อนโยนต่ออีกฝ่ายไม่จี๊ดจาง

ผมเสพติดเขา เสพติดมาตลอด

อยากให้เขาถามผมเหมือนกับที่ถามลูกพีชของตัวเอง

‘รู้สึกดีไหม’

“ระ...รู้สึกดีครับ”

‘อยากให้ทำแรงกว่านี้ไหม หรือผมทำแรงไป’

“ระ...แรงอีกครับ!”

‘ผมกอดคุณนะ’

“ครับ”

‘ผมจะกอดคุณให้แน่น ๆ เลย’

ไม่ไหวแล้ว... ผมไม่ไหวแล้ว...

มันกำลังจะ...

ติ๊ง!

เซี่ย ใครวะ

โคตรชัดอารมณ์!

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเสียงแจ๊สเตือนจากโทรศัพท์มือถือถึงได้สามารถทำลายอารมณ์ที่กำลังจะถึงจุดสุดยอดของผมได้ ทั้งที่ปกติผมเคยหน้ามืดตามัวกว่านี้ ต่อให้มีคนมากดกริ่งเคาะประตู ถ้ายังไม่เสร็จก็อย่าหวังว่าจะลุกไปเปิดให้

แต่ครั้งนี้ผมกลับหยุดไปเลย หยุดชะงักมือซ้ายที่ยังคงกำก่อนล้างไว้แน่น แล้วเปลี่ยนเป็นปล่อยออกเพื่อไปหยิบเอาโทรศัพท์มือถือมาดูแทน

Peach Lover updated his new video!

“ไม่มีทาง!”

ผมถึงกับร้องลั่น สะดุ้งตัวลุกขึ้นนั่งอย่างคนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้เห็น เป็นไปไม่ได้...เขากลับมาหรือ?! กลับมาหลังจากที่ลบคลิปทั้งหมดออกจากเว็บแล้วหายไปตลอดหนึ่งปีเนี่ยนะ?

แต่ถึงจะรู้สึกเหลือเชื่อยังไง สัญชาติญาณที่เต็มไปด้วยความโหยหาของผมก็กดเปิดแถบแจ๊สเตือนเพื่อลิงค์ไปยังแอฟพลีเคชั่นของทางเว็บไซต์ที่ผมเคยจ่ายให้เขาทุกเดือนๆ เพื่อที่จะได้ดูเขามีอะไรกับลูกพีชของตัวเอง

แต่ว่าครั้งนี้ผมไม่ต้องเสียเงินเพื่อเปิดดูครับ เจ้าของแอกเคานต์เปิดให้ผู้ชมได้เข้าชมฟรี ซึ่งทัมบ์เนลของคลิปเป็นรูปของใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนเตียงนอนสีขาวล้วนโดยไม่มีหน้าตาปรากฏให้เห็นแต่อย่างใด

[สวัสดิ์ครับ ไม่ได้เจอกันนาน ลืมผมกันแล้วหรือยังครับเนี่ย]

ทันทีที่เกิดเพื่อเปิดดูคลิป คำทักทายด้วยเสียงนุ่มนวลติดจะขี้เล่นนิดๆ (พร้อมซับภาษาอังกฤษด้านล่าง) ที่ผมจำได้ไม่เคยลืมก็ตั้งขึ้น เขาคือ Peach Lover ของผม ไม่ผิดแน่!

คุณหายไปไหนมา รู้ไหมว่าผมคิดถึงคุณมากแค่ไหนนะ!

[ก่อนอื่นเลย ผมอยากจะขอพูดถึงสาเหตุที่ผมหายไปก่อน

ว่าเป็นผลมาจากการที่...ผมเลิกกับพีชแล้วครับ...]

เลิกเธอ เลิกได้ไงกัน?!

[พอไม่มีคนที่จะมาถ่ายคลิบด้วย เลยตัดสินใจที่จะเลิกไปในครั้ง
ก่อน]

แม้ Peach Lover จะไม่ได้บอกถึงสาเหตุที่ต้องเลิก แต่ฟังจาก
น้ำเสียงดูก็รู้แล้วว่าน่าจะเป็นการเลิกราที่จบกันไม่สวยเท่าไหร่นัก...

[แต่ผมกำลังจะกลับมาอีกครั้งแล้วนะครับ]

จะ...จริงเหรอ?!

[แล้ววันนี้ก็ไม่ได้กลับมาแบบธรรมดา ๆ ด้วย]

ยังไงอะ?!

[เพราะว่าในวันนี้ ผมอยากจะทำอนูญาตทุก ๆ คน ในการใช้
คลิบนี้เพื่อเป็นพื้นที่ในการเปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่ที่ จะมาร่วมงาน
กับผม]

เดี๋ยวนะ...

[หากใครสนใจที่อยากจะมาเป็นลูกพีชผลใหม่ให้ผมได้ทานสด ๆ
ละก็ อ่านรายละเอียดทั้งหมดได้ที่ตีสคริปชั่นใต้คลิบนะครับ]

นะ...นี่ผมกำลังหุฟาดไซ้ใหม่?!

[ผมรออยู่น้า]

เมื่อกี้เขาพูดว่า ‘เปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่’ งั้นเหรอ?!

[ไว้เจอกันครับ]

งั้นก็แสดงว่า...คนที่ถูกรับเลือกจะได้เห็นหน้าของ Peach
Lover ตัวเป็น ๆ แล้วก็จะได้...มีอะไรกับเขาอย่างงั้นไซ้ใหม่?!

ความไม่คอยจะแน่ใจในสิ่งที่ตนเองได้ยื่นทำให้ผมรีบเปิดอ่าน
รายละเอียดต่าง ๆ ที่อยู่ในตีสคริปชั่นใต้คลิบ ซึ่งผลที่ได้ก็คือมันช่วย
ตอกย้ำให้ผมมั่นใจว่าผมไม่ได้ฟังผิดไปเอง

เอาละ ไม่ต้องนั่งต๋องนอนมันแล้วครับ

มานั่งกรอกใบสมัครส่งให้เขาเดี๋ยวนี้นะ!

Tasted for the very first time.

จำได้ว่า หากเกิดเรื่องอะไรก็ตามขึ้นกับผม...

จงอย่าโทษใคร เพราะมันคือการตัดสินใจของตัวเองเอง
ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น ‘เด็กสาว’ ที่ถูกส่งตัวมารับใช้ ‘เสี่ย’
กระเป๋านัก...ทุกอย่างดูจะวุ่นวายไปหมด ภายหลังจากที่ผมได้ทำการ
แจ้งชื่อเล่นและเลขห้องที่ต้องการจะขึ้นไป

“เอ๋อ...ผมชื่อ ‘ไป’ ครับ ต้องการขึ้นไปที่ห้อง...1403 ครับ”

พนักงานต้อนรับของทางคอนโดดูจะตกใจมากเมื่อได้ยิน
หมายเลขห้อง เธอรีบใช้โทรศัพท์ใกล้ตัวกดโทร. หาใครสักคน เพียง
ไม่นานนัก ชายสวมสูทที่ดูภูมิฐานกว่าคนอื่นๆ ก็เดินตรงเข้ามา

“คุณไปใช่ไหมครับ”

“ใช่...ใช่ครับ”

“ตามผมมาเลยครับ”

ผมเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย แม้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกใคร่
ประหม่าและเกิดคำถามมากมายที่ก่อตัวขึ้นภายในใจ แต่ก็เลือกที่จะ
เงียบปากไว้ เพราะรู้ว่าขึ้นถามอะไรออกไป ก็ไม่ได้ทุกอย่างตามที่ใจ
ต้องการ

‘จงเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ’

ข้อความในอีเมลฉบับพิเศษที่เพิ่งจะได้รับเมื่อหลายวันก่อน บอกชัดเจนว่าผมจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎของคุณ Peach Lover อย่างเคร่งครัด หากไม่เช่นนั้น เราทั้งคู่ก็คงไม่สามารถที่จะมา ‘ร่วมงาน’ กันได้

ใช่แล้วครับ หลังจากที่ส่งจดหมายสมัครพร้อมรูปถ่ายไปตามรายละเอียดที่ Peach Lover ได้แจ้งไว้ในดีสคริปชันใต้คลิปวิดีโอ เพียงแค่สองวันเท่านั้นผมก็ได้รับอีเมลตอบกลับจากเขา โดยระบุชัดเจนว่าผมคือ ‘ตัวเลือกแรก’ ที่เขาต้องการ

ความลุ่มหลงในตัวเขาทำเอาผมแทบคลั่ง! เพียงเขาแจ้งความจำนงว่า ‘ต้องการตัวผม’ ผมก็แทบจะกินไม่ได้นอนไม่หลับมาตลอดหลายวัน เพียงเพื่อนั่งนับรอให้ถึงวันที่ Peach Lover ได้นัดหมายเอาไว้

ให้ตายสิวะ คิด ๆ แล้วยังอดขำไม่หาย เพราะคนอย่างผมนะ แทบจะไม่เคยมีอารมณ์แบบนี้เลย ใช้อารมณ์ที่ยินเลือกเสียสำหรับ ‘วันนัดดูตัว’ อยู่ที่หน้ากระจกเป็นชั่วโมง ๆ แบบนั้นนะ

นี่คงเหมือนเวลาที่คนเขาเป็นกันตอนมีเดดไลน์นะ?

แต่นี่มันไม่ใช่เดดไลน์ครับ บางที...อาจจะไม่มีการพูดคุยอะไรกันเลยทีเดียวก็ได้ อาจจะแค่...เดินเข้ามาหา สั่งให้แก้ผ้าออก แล้วก็หมนตัวให้ดูไปรอบ ๆ ก่อนที่จะเริ่มตัดสินใจว่าผมนั้นควรจะอยู่หรือควรจะไป

ผมอยากอยู่นะ...

อยากให้เขาเลือกผม หวังว่าความพยายามในการดูแลตัวเองอย่างดีเยี่ยมหลายต่อหลายวันที่ผ่านมานี้จะส่งผลให้ผมดูดีกว่าในรูปที่ส่งไป

ติง!

เสียงลิปต์ตัวพิเศษที่มีให้กดเฉพาะเพียงแค่ชั้น ‘13’ ส่งเสียงร้องเตือนตอนที่ห้องโดยสารเดินทางมาถึงจุดหมาย

ความช่างสังเกตทำให้ผมเริ่มคาดเดาได้ว่าห้อง 1403 อาจจะไม่ได้อยู่จริง แต่เป็นเพียง ‘รหัสลับ’ ที่เหล่าพนักงานของคอนโดทรูแห่งนี้ต่างรับรู้ร่วมกัน ว่าถ้าหากได้ยื่นเมื่อไหร่ จะต้องพบบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องรหัสนั้นขึ้นมายังห้องใด

“เชิญครับคุณไป”

พนักงานที่นำทางผมมาจนถึงบนชั้นนี้ช่วยเปิดประตูห้องให้ในขณะที่ผมยังคงยืนนิ่ง...เมื่อชั้น 13 ที่ควรจะมีห้องต่าง ๆ มากมาย กลับกลายเป็นโถงทางเดินระยะสั้นที่นำไปสู่ประตูบานใหญ่เพียงบานเดียว ‘13’

หมายเลขห้องเหนือประตูที่ถูกเปิดออกบอกชัดเจนว่าสิ่งที่ผมคาดเดาไว้เรื่องรหัส 1403 นั้นเป็นเรื่องจริง

โดยเมื่อเรียกสติของตัวเองกลับคืนมาเพื่อก้าวเดินเข้าไปในห้อง ผมถึงได้เห็นว่ามีชั้นทั้งชั้นถูกเนรมิตให้กลายเป็น ‘เพนต์เฮาส์’ หรือหาราคาแพง

ไม่ต้องเสียเวลาถามถึงราคาก็รู้ว่าคนอย่างผมน่าจะไม่มีปัญญาที่จะซื้อมันได้ ถ้าเป็น ‘พอมม’ ละไม่แน่ เพียงแต่ตาแก่นนั้นอาจจะต้องซื้อหลายห้องหน่อย เพื่อให้รองรับกับจำนวนเมียและลูกที่อยู่ในความดูแล

“เชิญทางนี้ครับ”

คำกล่าวเชิญให้เดินตามจากชายสวมสูทช่วยทำให้ผมหยุดคิดเรื่องพ่อได้ ความที่ยังไม่รู้ถึงจุดหมาย เลยรู้สึกเหมือนกับว่าหรือผมจะต้องเดินตามเขาไปตลอดทั้งวันกัน

“เชิญนั่งรอในห้องนี้ก่อนนะครับคุณไป”

“เอ่อ...ให้ผมนั่งรอตรงไหนครับ”

แต่พอบทจะถึงที่หมายก็ถึงเอาเสียตื้อ ๆ ผมงงไปเลยตอนที่อีกฝ่ายบอกให้นั่ง เพราะในห้องนี้มีเพียงแค่เตียงหลังใหญ่หลังหนึ่ง ไม่เห็นจะมีเก้าอี้ให้นั่งเลยสักตัว

“บนเตียงครับ”

“ปะ...บนเตียง?!”

“ครับ บนเตียง”

อีกฝ่ายดูไม่รู้สึกรู้สาสักนิด ทั้ง ๆ ที่ผมดูตกใจมากที่ได้ยินว่าให้นั่งรอที่ไหน แต่เขากลับทำเพียงแค้โค้งคำนับให้นิด ๆ ก่อนตั้งท่าจะเดินออกจากห้องห้องนี้ไป

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“ครับ?”

“คือ...ผมขอถามอะไรหน่อยจะได้ไหมครับ”

อย่างน้อยก็เพื่อความอุ่นใจสักนิดก็ยังดี

“ได้ครับ แต่ผมไม่รับประกันว่าจะสามารถตอบได้”

แน่ละ ยิ่งถ้าเป็นเรื่องเจ้านายของเขา คงยากที่จะได้คำตอบอะไรกลับมา

“คือ...เจ้านายของคุณ...ใจดีหรือเปล่าครับ”

แม้จะฟังดูเป็นคำถามโง่ ๆ แต่ผมก็ยังคงตั้งต้นที่จะถาม อดไม่ได้ อยู่แล้วที่จะอยากรู้ อย่างน้อยก็เพื่อ...ให้ได้ว่าจะต้องเจอกับอะไร...

“ไว้คุณไปตัดสินใจเองดีกว่าครับ”

ตอบไม่ได้สินะ

เอาเถอะ ผมคิดไว้อยู่แล้ว เลยปล่อยให้ชายสวมสูทคนนั้นเดินจากไปโดยไม่รังไร้อีก

ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ผมเดินไปนั่งรออยู่ที่ปลายเตียง ตามที่คนมาส่งได้บอกไว้ ก่อนจะหันมองนั้นมองนี้ไปเรื่อย เพราะก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรในระหว่างที่รอให้ ‘ใครอีกคน’ มา

“สวีสวี”

แล้วเพียงไม่นานหลังจากนั้น *ใจผมก็พลันกระตุก* เมื่อเสียงทักทายของผู้ชายที่แสนจะคุ้นเคยดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง จะ...จนคนที่กำลังนั่งอยู่บนเตียงอย่างผมถึงกับสะดุ้งตัวลุกขึ้นยืน!

“สะ...สวัสดีครับ”

คำทักทายตอบกลับที่ฟังชัดว่าประหม่าจากผม เหมือนจะช่วยเรียกเสียงหัวเราะจากผู้มาใหม่ที่กำลังกอดดอกยีนพิงขอบประตูอยู่

ทว่า...ผมกลับไม่เห็นสีหน้าเต็ม ๆ ของเขา เพราะว่าในตอนนั้น... เสียงหัวเราะที่ฟังดู ‘ชอบใจ’ นั้น กำลังดังมาจากใบหน้าของชายที่สวม **หน้ากากสีดำแบบเรียบ**ปิดบังเอาไว้ที่ช่วงตา

ใบหน้าที่ผมเห็นเพียงแค่ครึ่งเดียวไม่สามารถทำให้ผมคาดเดาถึงตัวตนของเขาได้ ไม่นึกเหมือนกันว่าคุณ Peach Lover จะเล่นแบบนี้แต่ก็อย่างว่า...นี่มันแค่การดูตัวเท่านั้น ผมอาจไม่ผ่านก็ได้ เพราะฉะนั้นอาจจะยังเร็วไปที่ผมจะได้รู้ว่าเขาคือใครและมีหน้าที่ที่แท้จริงเป็นแบบไหน

“กำลังคิดอะไรอยู่”

“ผมกำลังคิดว่า...คุณนี่โคตรหุนดิลเลย”

ผมตอบไปตามความจริง เพราะสายตายังคงไม่หยุดสำรวจจรูปร่างของเขา ทั้งท่อนบนที่ปกปิดด้วยเสื้อเชิ้ตเนื้อละเอียดสีขาว และท่อนล่าง...ที่ ‘แนบแน่น’ ด้วยกางเกงขายาวสีครีมสะอาดตา

คนได้ฟังคำตอบตรง ๆ ถึงกับหลุดหัวเราะ ปากพิมพ์ไม่ดังไม่เบา นึกว่า “ชอบวะ” แล้วสาวเท้ายาว ๆ เดินตรงเข้ามา

“คะ...คุณ!”

ผมถึงกับหลุดปากร้องออกมาตอนที่ถูกพุ่งเข้ามาในระยะประชิด!

ถอยหลังล้มลงนั่งบนเตียงอีกครั้งด้วยอาการตกใจ จนทำให้ต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมือนกับตกเป็น ‘เบี้ยล่าง’ ให้ชายตรงหน้าไปโดยปริยาย ยิ่งพอได้อยู่ในระยะใกล้ ๆ แล้วเห็นว่าขนาดตัวของ Peach Lover ใหญ่ยักษ์มากแค่ไหน ผมยิ่งรู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ตัวน้อย ๆ ที่กำลังหดตัวให้เล็กลงด้วยความหวาดกลัว...

“ชื่อไปใช้ใหม่”

“ครับ ซื่อไปครับ”

“มันใจแล้วหรือที่อยากจะมาเป็นลูกพี่ขผลใหม่ให้ฉัน”

“มะ...มันใจครับ”

ถึงเสียงจะยังสั้นหน่อยๆ ด้วยความตื่นตกใจ แต่ถ้าไม่มันใจจริง ๆ เรื่องถ่ายคลิบ ผมเองก็คงจะไม่ลงทุนเดินทางมาให้เสียเวลา

“ทำไมล่ะ นายหน้าตาดีนะ ไม่คิดจะไปเอาดีทางอื่นหรือไง”

“ผมเนี่ยหรือครับหน้าตาดี” ผมถามเขากลับบ้าง พลังยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้าของตนเอง “เกิดมายังไม่เคยมีใครชมผมว่าหล่อเลยสักคน”

“ก็แหงสิ”

อ้าว เมื่อกี้ยังชมกันว่าหน้าตาดีอยู่เลย

“จะให้คนชมว่าหล่อได้ไง ในเมื่อนายมันหวานชะขนาด
นี่”

ผมพูดไม่ออกเลยเมื่อได้รับคำชมที่ไม่ได้คาดหวังไว้...โดยเฉพาะเมื่อมันมาจากปากของเขา มาจากน้ำเสียงที่ฟังดูจะชอบใจจริง ๆ ของเขา ก็ทำเอาผมรู้สึกร้อนหนาวไปทั่วทั้งร่างกาย

“แต่ถ้านายจะทำงานกับฉัน นายต้องโชว์หน้าผ่านกล้องนะ นายโอเคจริงหรือ”

“โอเคครับ”

“ทำไมตอบไวจัง คิดให้ดี ๆ ก่อนที่จะตอบสิ”

นี่เขา...กำลังดูผมงั้นหรือ?

“ก็ผมคิดดีแล้วนี่ครับ”

จะให้ผมตอบเป็นอื่นไปได้ยังไง

“นายนี่แปลกคนจริง”

ใช่ ใช่เลย คำนั้นละ...แปลกคน

เป็นคำที่น่าจะนิยามตัวผมได้ดีที่สุดแล้ว

คนอื่นอาจจะมีเรื่องให้คิดเยอะ ต้องคอยบวกลบคุณหาความ
เสี่ยงมากกว่าที่จะตัดสินใจทำได้ แต่สำหรับผม ผมคือคนที่ใช้ชีวิต
อยู่บนหลักคิดที่ว่า...ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

แม่ที่รักมากที่สุดก็ไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้
เงินก็หาได้เองจากสิ่งที่รัก

แถมวันนี้...ผมยังได้มาอยู่ต่อหน้าชายในคลิปปีที่ผมคลั่งไคล้
และไฝ่ฝันถึงอีก แล้วแบบนี้ยังมีอะไรให้ต้องคิดกันให้มากความ
นอกจากจะปล่อยให้ชีวิตได้เป็นไปอย่างที่เลือกตัดสินใจ

Peach Lover ชยับเข้ามาใกล้ผมอีกเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผมยังคง
ยืนย่นคำเดิมเรื่องที่เต็มใจจะเปิดเผยหน้าในวิดีโอ เขาก็ทิ้งประโยค
สุดท้าย...

**“ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องขอลงชื่อนายสักนิด เพื่อประกอบการ
ตัดสินใจ”**

...ที่ทำให้ใจทั้งใจเต้นกระตุกรัว!

กระเป๋าเป้ที่ผมสะพายใส่ของมาด้วยถูกเหวี่ยงไปที่มุมหนึ่งของ
ห้อง ก่อนที่ร่างใหญ่หนาจะพุ่งเข้ามาทาบทับตัวผมไว้ จนรู้สึกเหมือน
ถูกกักขังด้วยสัตว์ป่าดุร้ายขนาดใหญ่อย่างผู้ที่อัปจนหนทาง

“อ้อออ”

ผมตั้งใจที่จะบอกความจริงบางเรื่องให้เขารู้ แต่เข้าไปเมื่อ Peach
Lover กดจูบลงบนริมฝีปากผม ส่งผลให้ทั้งหัวขาโพลน ไม่คิดถึง
สิ่งใดอีกนอกจากสารพัดสัมผัสที่แนบประทับลงมา!

ร่างทั้งร่างเหมือนถูกควบคุมโดยผู้อื่นที่ไม่ใช่ตนเอง เพราะไม่ว่า
มีอหนา ๆ ของอีกฝ่ายจะบิดไปอยู่ที่ส่วนใด ผมก็ทำได้เพียงแค่อึ้ง
วูบไหวตามไปอย่างไม่รู้ทิศทาง

“เซนซิทีฟเชียว”

ผมไม่แน่ใจว่าอะไรที่ทำให้คนตัวใหญ่ที่ร่อมทับอยู่พูดเช่นนั้น
แต่ถ้ามันหมายถึงการที่ผมอ่อนตัวรับไปตามนิ้วสัมผัสที่ลูบไล้จากช่วง

ออกไปถึงสะดือละก็ ไซ้ ผมโคตรจะเซ็กซี่ทีฟเลย!

“ตะ...เตี้ยวก่อนครับ”

ส่วนเขาเองก็คงเป็นพวกไม่รู้จักฟัง

ผมอดที่จะร้องห้ามไม่ได้จริงๆ เมื่อเขาพยายามที่จะดึงกางเกง
ของผมออก ภายหลังจากที่เขาลงมือปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเอง
ออกจนหมดแล้ว และแน่นอนว่าเขายังคงลงมือทำมันต่อไปโดยไม่หยุด
ไม่จา

“คะ...คุณ!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ผมคิดเพียงว่าทุกอย่างน่าจะจบลงตรง
ที่ปล่อยให้เขาได้ถอดชิ้นส่วนที่ปิดบังช่วงล่างของผมออกไป แต่มัน
ไม่ใช่แค่นั้น เขากลับทำมันต่อเนื่องด้วยการใช้มือหน้าทั้งสองยก
ช่วงเอวของผมขึ้น...

พร้อมทั้งฟังไบบนาลงไปยัง ‘เรื่อง’ หลังที่อยู่ต่ำกว่าแก่นกาย

“อา...อย่าครับ...อ้า...”

ผมนั่นทั้งสบถร้องและดิ้นพล่านจนไม่เป็นภาษา!

สัมผัสหवादเสียวที่ Peach Lover มอบให้ทำเอาผมแทบขาด
อากาศหายใจ!

ผมเกลียดที่ตนเองหลงรักสัมผัสนั้น สัมผัสแห่งความทรมานและ
ทะยานอยากอย่างหาที่สุดไม่ได้! ใจหนึ่งอยากให้หยุด หากแต่อีกใจ
หนึ่งกลับอยากให้เขาคุณดันปลายลิ้นรื้อจนจนกว่าผมจะขาดอากาศ
หายใจตาย!

“ชอบไหม”

เขาถอนไบหน้าออกเพื่อถามด้วยรอยยิ้ม

“ชะ...ชอบครับ”

แต่ผมกลับตอบออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกเหมือนร่างทั้งร่าง
มันอ่อนระโหยโรยแรงจนยากที่จะหนีหายหรือจากไปไหนได้

เขาปล่อยที่นอนแขนที่ยกช่วงเอวผมอยู่ลง ก่อนที่จะเคลื่อนตัว

เพื่อเอาน้ำห้องแกร่งกลับมาทาบทับอยู่บนร่างบาง ๆ ของผมอีกครั้ง
“ให้ฉันเข้าไปนะ”

“คะ...ครับ”

แล้วผมจะปฏิเสธอะไรได้ ขนาดแรงจะขยับตัวยังแทบไม่มี
พอได้ฟังคำอนุญาต Peach Lover ก็ซุกโอบหน้าทีสวมหน้ากาก
ลงบนชอกคอผม พลังใช้มือข้างหนึ่งโอบรัดใต้ร่างของผมไว้แน่น เพื่อ
เป็นการล็อกตัวไว้ในระหว่างที่เขากำลังกระทำการ...เปิดทาง

“อ้า...”

ผมเริ่มรับรู้ได้ถึงมืออีกข้างที่ค่อย ๆ แตะสัมผัสปลายนิ้วลงไปยัง
ร่องหลังลึกที่เพิ่งจะฉ่ำและจากการถูกโอบรัดโลมเลียเมื่อครู่นี้ ความพยายาม
ในการสอดนิ้วแกร่งเข้าไปอย่างยากลำบาก ทำให้ผมเริ่มกลับมา
ตื่นปล่านอีกครั้ง แต่เพราะถูกล็อกตัวไว้แน่นจึงไม่สามารถที่จะขยับไป
ไหนได้ คงต้องรอจนกว่าการกระทำของเขาจะเสร็จสมดังใจ

“คุณครับ ผม...ผมเจ็บ...”

“ทนหน่อย มันแน่นมากเลย”

เสียงกระซิบอ่อนนุ่มที่ดังมาจากโอบหน้าที่ยังคงซุกไข้อยู่ตรงชอก
คอทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายจากความหวาดกลัว ผมพยายามอดทนกับ
ความเจ็บและความหวาดเสียวที่กำลังได้รับ แต่เหมือนว่าต่อให้ใช้เวลา
สักเท่าไร ความพยายามของเขาก็ไม่อาจที่จะเป็นจริงได้

“ทำไม่มันเข้ายากจัง นี่นายไม่ได้มีอะไรมานานเท่าไรแล้วเนี่ย
ไป”

เขาเริ่มถามขึ้นอย่างติดตลก ก่อนที่จะขยับตัวไปเปิดลิ้นชักใต้
ข้างเตียงเพื่อหยิบเอาสิ่งที่คาดว่าจะเป็น ‘เจลหล่อลื่น’ ยี่ห้อดังออก
มา

“จริง ๆ แล้ว...ผมยังไม่เคยมีอะไรกับใครเลยครับ”

ผมเองก็ตอบกลับหัวเราะออกไปเช่นกัน เพราะแบบนี้ไง Peach
Lover ถึงไม่สามารถสอดนิ้วของเขาเข้าไปได้โดยง่าย

“ว่าไงนะ?”

แทนที่ความจริงของผมจะทำให้เขารู้ว่าควรทำยังไง อีกฝ่ายที่กำลังจะเปิดฝาเจลหล่อลื่นกลับชะงัก ร้องถามเสียงหลงจนตนเองที่นอนอยู่ยังต้องหันตัวขึ้นมองเขาด้วยความตกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉัน...ฉันไม่รู้ว่านายยังเวอร์จิ้น?”

พูดจบแค่นั้นเขาก็วางเจลหล่อลื่นในมือลง แกว่งตาที่ไม่ได้ถูกตัวหน้ากากบดบังบอกชัดว่าเขากำลังรู้สึกตกใจกับความจริงจากปากผม จับพลันเขาก็ถอยตัวออก ทำท่าเหมือนจะลงจากเตียง ไม่ต้องการสานต่อสิ่งที่ทำค้างไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ!”

แต่ผมไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ ผมไม่ต้องการให้เขาถอยห่างออกไปจากตัวผม จึงพยายามจะดึงรั้งตัวเขาเอาไว้
ทว่า...!

กลับพลาดไหล่ของ Peach Lover ที่เป็นเป้าหมายที่ใกล้ที่สุด เมื่ออีกฝ่ายดันเสียหลักเพราะเตียงที่ยวบยวบ จนทำให้สิ่งที่ผมคว้าไว้ได้นั้นเป็นหน้ากากสีดำที่ใช้สำหรับปิดบังอำพรางใบหน้า!

“เฮ้ยยย!”

เขาหันกลับมาหาผมด้วยสีหน้าที่ตกใจกว่าเดิม

ทำให้ผมได้เห็นใบหน้าเต็ม ๆ ของเขา! บะ...ใบหน้าเต็ม ๆ ของ Peach Lover ที่ผมจินตนาการถึงมานานหลายปี ที่จริงแล้วเขาก็คือ...!

“สะสม?!”

- 2 -

The sun watches what I do
but the moon knows all my secrets.

- J.M. Wonderland

ผมไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ

Peach Lover ไม่เปิดโอกาสให้ถาม และไม่มีคำอธิบายใด เขาทำเพียงแค่นั้นให้ส่งตัวผมกลับบ้านทันที ภายหลังจากที่ผมได้รู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาเท่านั้น

“สะสม?”

ชื่อของเขาฝังแน่นอยู่ที่ริมฝีปาก

แค่เอ่ยเพียงครั้งเดียวก็ถูกคนของเขาลากตัวออกมา

“บ้านหลังไหนครับคุณไป”

“...”

“คุณไปครับ”

“...”

“คุณไป!”

“คะ...ครับ?!”

ผมที่นั่งอยู่เบาะหลังคนขับสะดุ้งตัวตื่นจากภวังค์เหม่อลอยด้วยเสียงเรียกของชายสวมสูทคนเดียวกันกับที่พาผมขึ้นไปยังห้องชั้น 13

“บ้านคุณไปหลังไหนครับ”

~ ลูกพีชกานสด ~

“เอ่อ...หลังนั้นครับ”

คงเพราะมัวแต่ใจลอยคิดถึง Peach Lover จึงไม่ทันได้ยินในสิ่งที่ถูกถามในตอนแรก พอได้สติจึงรีบเข้าไปยังบ้านที่อยู่ถัดไปอีกสองหลัง ซึ่งเป็นบ้านหลังท้ายสุดของซอยหมู่บ้านซอยแรกที่ทั้งแถบไม่ได้หันหน้าเข้าหาบ้านของใคร

“ขอบคุณนะครับ”

พอชี้ช่องทางในการกลับรถออกจากซอยให้คนที่มาส่งเสร็จ ผมก็โดดลงจากรถทันที อยากรีบเข้าบ้านแล้ว อยากรีบแก้ผ้าล้างแช่น้ำในอ่าง เพื่อว่ามันจะช่วยสงบสติอารมณ์ที่กำลังกระเจิดกระเจิงได้

“เดี๋ยวครับคุณไป”

“ครับ?”

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะหาฤกษ์แจบ้านในกระเป่าเป้เจอ คนที่ทำหน้าที่ขับรถก็ลงมาเรียกรั้งไว้ ก่อนที่จะเริ่มพูดบางอย่างด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เจ้านายผมเป็นคนนำสงสารครับ”

“อะ...อะไรนะครับ?”

“ที่คุณถามผมว่าเจ้านายของผมใจดีไหม ผมขอตอบว่า...เขาเป็นคนที่นำสงสารมากครับ”

“...”

“เพราะฉะนั้น... ได้โปรดช่วยเก็บเรื่องของ*คุณสะสม*ไว้เป็นความลับด้วยเถอะนะครับ”

ไม่พูดเปล่า ชายสวมสูทโค้งศีรษะนึ่งคางไว้เล็กน้อย เหมือนต้องการจะอ้อนวอนให้ผมรับปากว่าจะยอมทำตามในสิ่งที่เขาต้องการ

“อะ...ผมไม่บอกใครหรอกครับ”

คำตอบรับของผมยังคงติดขัดไม่หาย ส่วนหนึ่งคงเพราะไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะทำถึงขนาดนี้ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่ง...เป็นผลมาจากชื่อ*เจ้านาย*จากปากเขา ที่ยิ่งตอกย้ำซ้ำว่าผมไม่ได้เข้าใจผิดคิดไปเอง

“ดีครับ หวังว่าคุณจะไปทำตามที่พูด เพราะว่าพวกผมเองก็จะคอยตามดูคุณต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าพวกเราจะแน่ใจ”

“...”

แน่นอนว่านี่คงไม่ใช่คำขู่ธรรมดาที่แค่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แต่ถึงพวกเขาจะเอาจริงเอาจังกับเรื่องนี้มากแค่ไหน ผมก็ไม่นึกกลัวเลยสักนิด เพราะผมเองก็ไม่ได้คิดที่จะเอาความลับของ Peach Lover ไปโพยหน้าอยู่แล้ว เลยไม่มีอะไรให้ต้องนึกกลัว

รู้สึกเสียมารยาทเหมือนกันที่ไม่ได้ยื่นรอสั่งจนกระทั่งรถหายลับไป แต่จะทำไรได้ ผมรู้สึกอ่อนเพลียกับสิ่งต่างๆ ที่เพิ่งเผชิญมาเต็มที่ทันทีที่รูตปิดม่านที่บึงทั้งหมด ผมก็เริ่มลงมือแก้ผ้าอย่างทิ้งๆ ขว้างๆ ก่อนหย่อนตัวลงในอ่างน้ำโดยไม่รอให้มันถูกเติมจนเต็ม

ถึงเวลาปล่อยตัวปล่อยใจ ผมหลับตาพร้อมกับเสียงของกระแสน้ำอุ่นที่ยังคงถูกเปิดให้ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง กระทั่งได้ยินเสียงของน้ำที่เอ่อล้นลงสู่พื้นจึงยกเท้าขึ้นปิด จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดค้นหาสิ่งที่ต้องการ

‘สะสม วรภัทรชลากร’

เพียงพิมพ์คำว่า ‘สะสม’ ลงไปในกูเกิล นามสกุลของเขาก็พุ่งท้ายขึ้นมาให้โดยอัตโนมัติ แหงละ เขาน่ะธรรมดาซะที่ไหนกัน ทั้งชื่อทั้งนามสกุลต่างก็เป็นที่รู้จักกันไปทั่ว อย่าง ‘วรภัทร’ ก็คือชื่อของธนาคารอันดับต้นๆ ของประเทศ ส่วน ‘ชลากร’ ก็คือแบรนด์ร้านเพชรชื่อดังในหมู่สังคมไฮโซและดารา เอาแค่สองอย่างนี้ก็หาที่เก็บเงินแทบไม่หวาดไม่ไหวแล้ว ครอบครัวของเขายังจะมีธุรกิจมากมายที่ใช้นามสกุลแบบไม่ทันครึ่งในการตั้งชื่ออีก แล้วแบบนี้จะไม่ให้ผมตกใจได้ยังไง ที่ได้รู้ว่าเขากับ Peach Lover คือคนคนเดียวกันนะ

ผมกดตกลงที่จะค้นหาข้อมูลด้วยชื่อและนามสกุลของเขา ทำให้สิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ กลายเป็นรูปถ่ายของสะสมในอิริยาบถต่างๆ

หลั่วะ!

ไม่มีคำไหนที่จะพูดได้เลยนอกจากคำคำนี้ มันจะมีผู้ชายสักกี่คนในประเทศนี้กันที่จะมีทั้งความขวสและความทรงอำนาจอยู่ในตัวของคนเพียงคนเดียว

เมื่อรูปหนึ่งดูเป็นผู้ชายที่ใสสะอาดในลุคล่าลงสบาย ๆ ไม่ปรุงแต่ง ชวนเข้าหาอย่างเป็นมิตร แต่ข้าง ๆ กันนั้น...กลับเป็นลุดของชายมาดมั่นในสุทภูมิฐาน ดูทะนงตนเกินกว่าที่จะยอมศิโรราบอยู่ใต้อำนาจใคร โดยแตกต่างกันที่เพียงแคื่อยิ้มกับไม่ยิ้มเท่านั้น

คงเป็นเพราะดวงตาของเขา

ดวงตาดูดันมาดร้ายเป็นธรรมชาติ

ชวนให้หวาดกลัว...แต่ก็ล่อลวงใจ...

ผมพลอกลิ้นน้ำลายอีกใหญ่ลงคอ เมื่อนึกไปว่าชายคนนี้...คือคนเดียวกันกับที่ 'ลงลันร้อน' บนตัวผม...ได้จุดแก่นกาย
ต้องรีบเลื่อนหนีรูปของเขาทันทีที่อารมณ์ตื้นหาเริ่มรุดหน้าไปไกล ยิ่งก่อนไป ยังไม่ใช่เวลานี้ ขออ่านข่าวเกี่ยวกับเขาสักนิด แล้วเดี๋ยวค่อยว่ากัน...

'สะสมเป็นปลี้ม ละครใหม่ช่วยกู้เรตตั้งช่อง แพนคลับแห่งม สมฉายา 'นักตกเรตตั้งมือทอง' ตลอดกาล'

'เดินตลาดยาก! คนอินบตตัวร้าย สะสมวอนเห็นใจ เป็นทั้งพระเอกเป็นทั้งตัวร้าย มันเหนื่อย!'

'สะสมฟุ้ง ภาพยนตร์ใหม่ทะลุล้อยล้านเป็นเรื่องที่ทก แต่ยังหวังให้ไปต่อ พร้อมขอบคุณแฟน ๆ ที่สนับสนุนผลงานตลอดมา'

'สะสมไม่หวั่นพีชายแข่งหน้าพร้อมวิวาร์รุ่นพีนักแสดง ขอโสดยันแก่ตาย อยู่แบบนี้ก็สบายดี'

โอเค เท่าที่ไล่อ่านมา ถ้าไม่นับรวมข่าวเรื่องที่พีชายของสะสมประกาศหมั้นหมายกับนักแสดงสาวไฮโซอย่าง 'ปิ่น' ไปเมื่อไม่นานมานี้ เนื้อข่าวส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาล้วนแล้วแต่เป็นความ

สำเร็จจากผลงานในวงการบันเทิงแทบจะทั้งสิ้น

เขาเดินดั่งมาตั้งแต่เป็นนักแสดงวัยรุ่นโน้มนแล้ว จนตอนนี้เป็นนักแสดงเบอร์ใหญ่ระดับประเทศ แต่กระแสดความนิยมจากความสามารถที่เล่นได้อย่างยอดเยี่ยมทั้งบทคนดีและคนร้าย ก็ยังคงได้มาตรฐานความชอตอยู่อย่างนั้นไม่เสื่อมคลาย

ขนาดผมที่หลัง ๆ มานี้ไม่ได้เปิดทีวีมาชาติหนึ่งแล้ว ก็ยังได้เห็นหน้าเขาอยู่ตลอด อย่างเวลานักเขียนจ้างวาดปกนิยาย รูปของสะสมนี่ก็คืออันดับต้น ๆ ที่ถูกส่งมาเป็นอิมเมจของพระเอกในนิยายหลาย ๆ เรื่อง แล้วอย่างร้านสะดวกซื้อที่ผมเพิ่งจะไปมาเมื่อวานนี้ก็มีเขาเป็นพรีเซนเตอร์ให้เหมือนกัน เรียกว่าอยู่ในทุก ๆ การโฆษณา ตั้งแต่ชั้นเล็กไปจนถึงชั้นใหญ่ระดับอินเตอร์เลยก็มี

นั่นยังกระตุ้นความอยากรู้ในตัวผม ว่าแล้วทำไม...เขาถึงมาเป็น Peach Lover ได้?

ทั้งที่ชีวิตเขา...ก็อยู่สูงราวกับติดปีกบินขนาดนั้น...

ผมเลื่อนกลับขึ้นมาที่รูปของสะสมอีกครั้งด้วยความสับสนมากมายภายในใจ เฟ้งมองใบหน้าหล่อเหลาตรงหน้าอยู่นานทีเดียว...กว่าที่จะสรุปจบกับตัวเองว่า...ช่างมันเถอะ

ยังไงก็คงไม่จำเป็นอีกแล้วที่ผมจะต้องรู้ความจริงในเรื่องนี้ ในเมื่อทุกอย่างมันจบลงแล้ว...จบลงตรงที่ผมไม่ได้เป็นลูกพีชผลใหม่ให้เขาเหมือนอย่างที่ใจต้องการ

เฮ้อออ ไม่น่าเลย ไม่น่าพลาดไปกระซอกหน้ากากของเขาออกเลย

ทำให้ตอนนี้สิ่งเดียวที่ผมพอจะทำได้จึงมีเพียงแค่การจัดอารมณ์ที่ยังคงตกค้างอยู่ให้แก่ตัวเองเท่านั้น

‘สะสม วรรณกรรมสากล ชุดว่ายนํ้า’

ผมลองพิมพ์ค้นหาไปอย่างคนที่ไม่รู้อะไรมากนัก โดยไม่คิดว่าท้ายที่สุดภาพของสะสมที่ปกปิดเพียงท่อนล่างด้วยกางเกงว่ายนํ้า

‘สี่เนื้อ’ จะปรากฏแก่สายตา...

จริงๆ ก็ไม่แปลกนักหรอกที่เขาจะขึ้นปกนิตยสารชื่อดังช่วงซัมเมอร์ด้วยชุดว่ายน้ำชายนะ สะสมอยู่ในวัยที่โตพอสำหรับการถ่ายในลักษณะนี้แล้ว ดูสิ ดูสัดส่วนเขา ดูท่วงท่าเขา มันช่างสมบูรณ์แบบเหลือเกิน จริงๆ จะให้ไล่ดูไปสักกี่รูป ก็ล้วนแต่เห็นถึงความร้อนแรงของความเป็นชายที่ถูกขับเน้นอย่างเป็นศิลปะแบบพอเหมาะพอดี

ใครจะคิดกัน ว่านี่คือหุ่นของ Peach Lover ที่ผมเฝ้าฝันถึงมาตลอด

ผมห้ามตัวเองไม่อยู่แล้ว ปล่ยมืออีกข้างลงสู่ผิวน้ำ ขยับจับบีบรับส่วนอ่อนไหวที่กำลังถูกกระตุ้นด้วยภาพของเขา สัมผัสก่อนหน้าของเขา พร้อมทั้งน้ำเสียงที่ช่วยเร่งเร้าทุกโสตประสาทของร่างกาย

‘ชอบไหม’

“ชะ...ชอบครับ”

เป็นอีกครั้งที่ผมเอ่ยตอบเสียงอบอุ่นที่ตั้งอยู่ในหัวของตัวเอง

ก่อนจะ ‘ปลดปล่อย’ อารมณ์ที่อัดอั้นไว้ให้ไหลทะลักสู่กระแส น้ำอุ่นที่ไม่อาจลดทอนความเหน็บหนาวภายในใจ

“ชอบมาก...อา...ชอบที่สุดเลย...”

หลังอาบน้ำเสร็จ ผมบอกตัวเองว่า “ขอพักวันหนึ่งเถอะวะ”

ก่อนที่จะกดเข้าแอปฯ สั่งอาหารเที่ยงและอาหารเย็นมาตุนไว้ให้พร้อม เพื่อที่จะได้อนนุชชีร์ส์ของสะสมในเน็ตฟลิกซ์ที่เพิ่งจะจบไป

ให้ตายเถอะ ไม่คิดเลยว่าพอดูแล้วจะหยุดไม่ได้ขนาดนี้ สะสมแสดงดีมาก คนอะไรมันจะพูดบทย่อออกมาได้เป็นธรรมชาติขนาดนั้น ไหนจะการจัดระเบียบร่างกายทางการแสดงที่ดีเยี่ยมนั่นอีก ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมตอนที่กดหาชื่อผลงานแต่ละเรื่องของเขา ถึงได้มีชื่อรางวัลทางการแสดงตามพ่วงท้ายมาด้วยมากมาย

ผมแทบไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานขนาดไหนแล้ว ชีร์ส์จบก็ต่อ

ด้วยหนัง หนึ่งจับก็ต่อด้วยละคร ต่อเนื่องไปจนกระทั่งมีคนมากดกริ่ง ที่หน้าบ้านนั่นละ ถึงได้เปิดม่านออกไป เพื่อพบกับห้องฟ้าที่มีดีไปทั่วทุกทิศทุกทาง

“ใครครับ?”

ผมต้องตะโกนถามออกไปก่อน เพราะว่าช่างนอนก็นมิดมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้คำตอบอะไรกลับมา กระทั่งไฟหน้าบ้านติดขึ้นมาแล้วนั่นละถึงได้เห็นว่าเป็นเขาอีกแล้ว เขาคนเดิมที่มาพร้อมกับรถยนต์ที่คุ้นตา

“มีอะไรหรือครับ?”

ไม่ใช่แค่รถคันเดิมเท่านั้น ชุดที่สวมอยู่ก็ยังคงเป็นชุดเดิม ไม่เปลี่ยน อะไรกัน ดึกขนาดนี้เจ้านายน่าจะปล่อยให้เลิกงานได้แล้วนี่ ยังจะกลับมาหาผมอีกทำไม?

“ขอโทษที่มารบกวนครับคุณโป พอดีมีคนอยากพบคุณครับ”

ไม่ทันได้ถามว่าใคร ประตูดุที่หน้าต่างด้านหลังก็เปิดออก พร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่ก้าวลงมายืนบนพื้นอย่างสง่างาม

“สะสม?”

ผมตกใจจนเพลอร้องเรียกอย่างลืมตัว ก่อนที่จะรีบเอามือตะครุบปิดปากตัวเองไว้แน่น นี่คืนะที่บ้านหลังติดกันยังคงปิดไฟเงียบนะ ซินมีคนออกมาดูตอนนี้ละก็ ได้เห็นกันหมดแน่ว่ามีนักแสดงชื่อดังระดับต้น ๆ ของประเทศกำลังมาเยี่ยมเยือนผมในยามวิกาล!

“ขอเข้าไปหน่อยได้ไหม?”

“เอ่อ...รอแป็บนะครับ”

ดีที่เขาไม่ได้ดูอะไรผม ทำเพียงเดินมาเกาะรั้วหน้าบ้านที่สูงได้ เพียงแค่ระดับอกของเขาเท่านั้น ผมก็เลยต้องรีบวกกลับเข้าไปในบ้าน เพื่อหากุญแจมาไขให้ แล้วค่อยเชิญคนทั้งคู่เข้ามา

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอรอตรงนี้ดีกว่า”

“เออจ้ะไหนหรืออิน”

โอเค ชายสวมสูทคนนี้ชื่อ ‘อิน’ ผมจะจำไว้

“ขอบคุณสะสม”

“ถ้าฉันก็ตามใจ”

สะสมไม่ต่อความ ทำเพียงโบกมือเหมือนอนุญาต ก่อนที่เขาจะเดินตามผมเข้ามา ผมทำอะไรไม่ถูกเลย ยิ่งพอได้ยินเสียงอีกฝ่ายปิดประตูไล่หลังมาแบบนี้ เหมือนทั้งตัวมันที่ออกไปหมด...

“เรื่องนี้ฉันแสดงดีไหม ตอนถ่ายสนุกมากเลยนะ แต่เรตติ้งสูงไม่เท่าเรื่องอื่น”

“ก็...สนุกดีนะครับ แต่ผมชอบซีรีส์คุณในเน็ตพลิกซั่มมากกว่า”

“ดูจบแล้วหรือเรื่องนั้น ฉันยังดูไปได้แค่ครึ่งเดียวเอง”

“ครับ ดูจบแล้วครับ”

ตอบคำถามไปก็ใช้รีโมตกดปิดทีวีตามไปด้วย ไม่ได้อยากที่จะเสียมารยาทหรอกนะ แต่ขืนยืนคุยกันโดยที่มีละครที่เขาเล่นเปิดทิ้งไว้ อยู่แบบนี้ ผมคงจะรู้สึกเหมือนมีอะไรมาคอยกวนสมาธิอยู่ตลอดเวลา

“นี่ฉันมากวนนายหรือเปล่าเนี่ยไป”

“ไม่หรอกครับ ผมดูมาทั้งวันแล้ว กะว่าจะเบรกอยู่พอดี”

ผมพูดออกไปได้แค่นั้น แล้วก็เงียบ...ในขณะที่มือไม้กลับเริ่มอยู่ไม่สุข คอยแต่จะก้มหน้าก้มตาเก็บนั้นเก็บนี้ให้มันเข้าที่เข้าทาง

“คะ...คุณ?!”

สะสมเข้ามาประชิดตัวผมอีกแล้ว คราวนี้เป็นกรจบบหมนเพื่อให้เห็นกลับไปสนใจในสิ่งที่เขากำลังจะพูด หน้าตาดูจริงจังมากทีเดียว

“ขอโทษนะ”

ขอโทษ?

“ขอโทษเรื่องอะไรกันครับ”

“เรื่องที่ไล่ให้นายกลับมาไง”

“โอ้ย จะขอโทษทำไมกันครับ” ผมนี้รีบโบกมือเป็นพัลวันเลย เพราะถ้าจะให้ว่ากันตามจริง...“ผมต่างหากล่ะที่ผิด ไม่น่าพลาดไปตั้ง

หน้าากากคุณออกเลย”

“ถ้าไม่เป็นเพราะฉันทำให้นายตกใจก่อน นายก็คงไม่ลุกขึ้นมา
คว่ำหน้าากากฉันหรอก จริงไหม”

“แต่ว่า...”

“นี่เราไม่ได้แข่งหาผู้ชนะกันอยู่ปะไป”

อา...โอเค ผมยอมหยุดทันที ส่วนหนึ่งเพราะคิดขึ้นได้จากสิ่งที่
อีกฝ่ายพูด ในขณะที่อีกส่วนหนึ่ง...เป็นผลมาจากวิธีในการเจรจา

เปล่าเลย เขาไม่ได้ดูจนทำผมเจ็บ ตรงกันข้าม เขากลับเอ่ยปาก
หยอกเข้าด้วยรอยยิ้ม มองดูเป็นความ ‘ชอบใจ’ มากกว่าที่จะรู้สึก
‘ขี้ใจ’

“นั่งก่อนไหม”

พอไม่รู้ว่าจะพูดอะไรผมก็เลยเชิญให้เขานั่ง

“เยี่ยมเลย”

สะสมยกนิ้วขึ้นราวกับว่าการถูกเชิญให้ที่นั่งนั้นมันวิเศษมาก เขา
เดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันกับที่ผม...เคยจินตนาการถึงเขา
มันก็เลยออกจะเก๋ ๆ กัง ๆ อยู่สักหน่อยที่ผมเองก็จะต้องนั่งลงข้าง ๆ
เขาเช่นกัน

“เอาเข้าจริงตอนนั้นฉันเองก็ตกใจหลายเรื่อง”

แล้วจู่ ๆ คนที่เอนหลังนั่งสบายไปก่อนหน้าก็ทำเหมือนกับว่า
เพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาปรับตัวให้ตั้งตรงขึ้นเล็กน้อย ลงมือถอด
เสื้อคลุมตัวนอกออกวางไว้ข้าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มพูดต่อ

“เรื่องหน้าากากหลุดนั้นก็เรื่องหนึ่ง แต่ไอ้ตอนที่รู้ว่านายยังเวอร์จิน
เนี่ยสิ ทำเอาฉันแทบจะสติหลุดไปเลย”

สะสมส่ายหน้าพลางหัวเราะไปพลาง ไม่ใช่ในทางเหยียดหยันกัน
หรอก ออกแนวทำนองว่ายากจะเชื่อซะมากกว่า แต่ไอ้ผมเนี่ยดี พอ
ฟังในสิ่งที่เขาพูดแล้วก็พานขาดความมั่นใจไปเลยแะไม่รู้ว่าจะสรุปแล้ว
คือมัน ‘ดี’ หรือว่า ‘ไม่ดี’ กันแน่

“มันแยขนาดนั้นเลยหรอครับ”

“หือ?”

“ก็ไอ้เรื่องที่ผมยังเวอร์จินนะ มัน...แย่มากเลยหรอ?”

“เฮ้ย ไม่ใช่แบบนั้น”

คราวนี้เป็นฝ่ายเขาที่ต้องโบกมือเป็นพัลวันบ้าง

“ฉันไม่ได้ว่าแยะหะน้อย”

“แต่คุณตกใจนี่” ผมเองก็ยกในมุมของผม “ถ้ามันไม่แยแล้วคุณ
จะตกใจทำไมล่ะครับ” ก่อนที่จะเปลือยยิ้มตัวทำปากงอนๆ ใส่เขาไป

“ไปกันใหญ่แล้วโว้ย”

แต่แทนที่เขาจะเมินเฉยหรือแสดงปฏิกิริยาในทางลบ สะสมกลับ
เล่นเอาผมสะดุ้งด้วยการยื่นมือมาจับคางผมแล้วโยกเบาๆ ไปมาด้วย
รอยยิ้ม ทำอย่างกับว่าผมเป็นเด็กเลย

“ไอ้ที่ฉันตกใจนะ เพราะฉันไม่คิดว่านายจะยังเวอร์จินไม่...เดียว
ฟังฉันพูดให้จบก่อน ฉันไม่ได้จะว่านายว่าไม่เหมือนคนเวอร์จินนะ แต่
นายลองคิดดูสิไป นายทั้งสมัครมาถ่ายคลิบกับฉัน ทั้งยังดูกล้าที่จะเปิด
เผยใบหน้าออกกล้องอีก แล้วจะไม่ให้ฉันคิดว่านายเคยมีประสบการณ์
มาก่อนได้ไง ฎุกใหม่”

“...”

คำอธิบายของสะสมเริ่มทำให้ผมคิดตาม

ตอนแรกเกือบสวนไปแล้วเชื่อว่า ‘ผมดูไม่เหมือนคนเวอร์จิน
ตรงไหน’ ดินะที่ถูกเขาห้ามเอาไว้ก่อน เลยทันได้คิดว่า...เออวะ จริงด้วย
สมควรแล้วที่เขาจะตกใจ

“ฎุกของคุณ”

สะสมยิ่งกว้างขึ้น เขาทำไม่ทำมือเหมือนกับจะบอกว่า ‘เห็น
ใหม่ฉันไม่ได้จะว่านายสักหะน้อย’ ดูน่าหมั่นไส้ได้ดีทีเดียว นีดินะที่เขา
เปลี่ยนไปมองสำรวจห้องนั่งเล่นของผมก่อนนะ ไม่งั้นคงทันได้เห็น
ตอนที่ผมเปลือยหน้าจุกใส่ไปแล้ว

แต่จะว่าไป...พอได้มาอยู่ในระยะที่ใกล้กันมาก ๆ แบบนี้ ผมเองก็ได้ที่ที่จะเริ่มสำรวจอีกฝ่ายบ้างเหมือนกัน...

สะสมนะ ดูหล่อกว่าในทีวีเยอะเลยแฮะ ขนาดว่าคูคิโนซิริสเน็ดฟลิคซ์ว่าหล่อแล้วนะ แต่พอมาเห็นด้วยตาเนื้อแบบนี้ บอกเลยว่าในซิริสก็เทียบไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เขาก็ดูจะไม่ได้ทำอะไรมากมายเป็นพิเศษเลย แค่เซตเสยผมเล็กน้อยเอง ในขณะที่ชุดนั้นก็แค่เสื้อยืดสีดำเข้ากับกางเกงขาวาวเนื้อดีอีกตัว แล้วอะไรกันที่ทำให้เขาดูดีนัก ดูดีซะจน... ผมรู้สึก 'อยาก' ที่จะกระโจนเข้าไปขย้ำเขาให้หมดตัว...

“หือ?”

คนถูกมองขมวดคิ้วมุ่นทันทีที่หันกลับมาเห็นว่าผมนั่นกำลังจ้องมองเขาอยู่

“แค่กำลังสงสัยนะ” แต่ผมไม่สะดุ้งสะเทือนสักนิดที่ถูกจับได้ อารมณ์ ‘อุ่นร้อน’ ที่เกิดจากการสำรวจเนื้อตัวของสะสมช่วยปลุกเร้าผมให้เต็มไปด้วยความกล้ามากมาย “ว่าคุณมาหาผมทำไม”

“หนึ่งเลยนะ”

สะสมเองก็ตอบกลับมาแบบทันใจทีเดียว เขาชูนิ้วชี้ขึ้นมานิ้วหนึ่ง ให้สอดคล้องกับคำตอบที่พูดออกมาด้วย

“ฉันตั้งใจจะมาขอโทษที่ไล่นายกลับบ้าน”

ซึ่งเขาได้ทำไปแล้ว

“แล้วสองล่ะครับ”

“สองเหรอ”

ชูเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งนิ้ว

คราวนี้สะสมดูลังเล ทั้งตัวหงายเงยฟิงฟงไปเสียดี้อ ๆ ไม่มองหน้าผม แต่เลือกที่จะมองเพดานแทน

อะไรของเขาอะ?

“ฉันแค่...”

แค่?

“แค่อายากจะถามนายว่า...”

ว่า?

“นายยังอยากจะเป็น ‘ลูกพีช’ ของฉันอยู่ไหม”

“...”

เดี๋ยว...นี่เขาพูดจริงหรอเนี่ย...

“ถ้าให้พูดตามตรง...ฉันอยากให้นายเป็นนะ”

คราวนี้สะสมไม่มองเพดานอีกต่อไปแล้ว สิ่งที่เขาเลือกมอง...

ก็คือผม

“แล้วนายล่ะ ยังอยากจะเป็นลูกพีชของฉันอยู่หรือเปล่า :)”

“อยากครับ”

ผมตอบกลับไปโดยไม่นึกลังเล เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะโกหกความรู้สึกของตัวเอง นั่นทำให้สะสมอึดอัดขึ้น ยิ้มเหมือนคนที่กำลังชอบอกชอบใจอะไรมากเกินไป

“แต่ผมขอถามคุณข้อหนึ่งสิ”

“ว่ามาเลย”

เขายังคงยิ้มไม่เลิก

“คุณ...มาเป็น Peach Lover ได้ยังงัยกัน”

แต่แล้วก็เลิกยิ้มไปในพริบตา

“ชะ...ขอโทษครับ”

ผมเริ่มกลับมาเสียความมั่นใจอีกครั้ง กลัวว่าตัวเองจะผลอไปแตะเรื่องที่ไม่ควรจะแตะเข้าถึงได้รับขอโทษ ตั้งใจว่าจะทำเป็นลืม ๆ ไปซะ

“เฮ้ย ไม่ต้องขอโทษ จริง ๆ ก็ไม่มีอะไรมากนักรอก”

แต่สะสมคงจะไม่คิดแบบนั้น เขาโอเคที่จะเล่า ถึงแม้ว่าไอ้ความยิ้มแย้มแบบก่อนหน้านั้นจะหายไปหมดแล้วก็ตาม

“ก็แค่อ...ฉันเกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่ถูกจับแต่งงานกัน พวกท่านไม่เคยรักกันเลย แต่กลับมีเรื่องหนึ่งที่เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ยมา

ตลอด”

“...”

“เรื่องเงินนะ”

“...”

“พวกท่านเป็นมนุษย์ที่หิวเงินที่สุดเท่าที่ฉันเคยรู้จักมา ไม่ว่าพวกท่านจะทำอะไร ทุกอย่างคือการลงทุนแบบหวังผลระยะยาวเสมอ พี่ชายฉันถึงได้ชื่อ ‘เงิน’ ใจ ส่วนฉันก็ชื่อ ‘สะสม’ เพราะว่าพวกเราเองก็คือการลงทุนสำหรับพวกท่านเหมือนกัน”

“...”

“เสียเงินนะไซคร้ายหน่อยที่ต้นถนนัดสายเลข พ่อแม่เลยบังคับเขาเต็มทีให้ไปดำเนินการเงินและการบริหาร จะได้มาสานต่อกิจการต่าง ๆ ของครอบครัว”

“...”

“ส่วนฉันนะมันสายภาษา ถูกวางไว้ให้เป็นเครื่องมือสื่อสารของพี่ชาย แต่ฉันไม่เห็นด้วย ฉันไม่อยากเป็นอย่างที่พ่อแม่อยากให้เป็น ก็เลยหันหน้าเข้าวงการบันเทิงตามคำชวนของแมวมอง จะได้หลุดพ้นไปจากสิ่งที่พ่อแม่วางกรอบให้”

“...”

“แต่ฉันคิดผิด”

“...”

“พ่อแม่สนับสนุนฉันเต็มที่ เห็นดีเห็นงามด้วยทุกอย่าง จนฉันตั้งขึ้นมาจริง ๆ ถึงได้เข้าใจว่าท่านต้องการชื่อเสียงของฉัน...ในการผลักดันธุรกิจของครอบครัว”

“...”

“ฉันเครียดไป”

“...”

“ฉันคิดว่าฉันแจ้งพอที่จะหนีจากพวกเขาได้”

“...”

“แต่แม่งเอ๊ย”

เขาหัวเราะกับตัวเอง

“สุดท้ายดันต้องมาติดคุกที่ใหญ่กว่าเดิมซะงั้น อยู่บ้านก็ถูกบังคับ ออกมาข้างนอกก็ต้องมาสวมหน้ากากอีก นี่ก้าวขาผิดแค่ครั้งเดียวเองนะ พาช่วยมาทั้งชีวิตเลยเนี่ย”

เหมือนต้องการที่จะทำให้ชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่

“...”

“เพราะแบบนี้ไงไป ฉันถึงอยากได้พื้นที่ที่จะทำให้ฉันสามารถปลดปล่อยได้”

“...”

“ที่ที่ทำให้ฉันได้พัก”

“...”

“และ Peach Lover ก็คือพื้นที่นั่นไง”

“...”

“พื้นที่ที่ทำให้ฉันมีความสุข”

“...”

“ฉัน...อยากจะได้มันกลับคืนมาเหลือเกิน”

ผมนี่ฮึดไปเลย...กับสิ่งที่เขาเล่าออกมาแบบไม่มีกั๊ก

ให้ตายดิ นี่มันยิ่งกว่าคำว่า “ไม่มีอะไรมากนักรอก” อีกนะ!

“เจ้านายผมเป็นคนน่าสงสารครับ”

เข้าใจเลยครับ เข้าใจเลยว่าทำไมลูกน้องที่ชื่ออินถึงได้พูดแบบ

นั่น

เพราะว่าสะสมต้องมีชีวิตแบบนี้ไง อินถึงได้ใช้คำว่า ‘น่าสงสาร’ ในการนิยามเจ้านายของตัวเอง

เอาจริง ๆ นะ ผมไม่รู้เลยว่าควรจะพูดอะไรกลับไปดี ก็เลยคิดว่า...

“คุณว่างไหมครับคืนนี้”

...ควรโยนเรื่องอื่นไปแทน

น่าจะเป็นการดีที่สุด

ไม่แปลกใจเลยที่สะสมจะทำหน้า้งเมื่อถูกถาม เปลี่ยนเรื่อง
ปูบับแบบนี้มีใครไม่งบ้าง แต่ผมก็ไม่ปล่อยให้เขางานานหรอก เพราะ
ยังคงความตั้งใจแรกไว้ ว่าทำเป็นลิม ๆ ไป มันน่าจะดีที่สุดใน

“ถ้าว่าง คุณช่วยสอนผมหน่อยสิ”

“สอน?”

เขาดูจะงงเพิ่ม

“ก็...ผมยังเวอร์จินอยู่เลยนะคุณ”

แต่คราวนี้น่าจะไม่งแล้ว เพราะมีการย้ำถูกใจปนหัวเราะแถม
ท้ายตามมาด้วย

“ได้เลย ฉันจะสอนนายเอง :)”

แต่ไหนแต่ไรมา ‘อิน’ มักคาดเดาความต้องการของผู้เป็นนาย

ได้อย่างแม่นยำเสมอ หากแต่ภายในวันนี้เพียงวันเดียว สิ่งสำหรับผู้รับใช้
คนสนิทเคยเชื่อมั่นกลับพังล้มระเนระนาด จนแม้แต่เขาที่ขึ้นชื่อว่าร
ู้ใจดีที่สุด ยังต้องรอฟังคำสั่งแบบคำต่อคำอย่างจุนใจ

ตอนสะสมสั่งให้อินส่งตัวไปกลับบ้านแบบกะทันหันนั้นยังพอ
เข้าใจได้ เพราะอุบัติเหตุที่ทำให้ผู้เป็นนายต้องเปิดเผยตัวก่อนเวลา
อันควรนั้นถือเป็นเรื่องร้ายแรงที่อาจส่งผลกระทบต่อหลายฝ่าย อินจึง
ไม่อยากไวใจใครนอกจากตนเอง ส่งเสริมก็ตั้งมั่นฝ้าจับตาอยู่แถว
ละแวกบ้านไปไปเรื่อย ๆ สลับกับตรวจเช็คความคืบหน้าจากทีมลูกน้อง
ที่จะคอยทำหน้าที่เฝ้าระวังข่าวเสียหายของสะสมในกรณีที่อาจมีหลุด
ออกมา

แต่ยังไม่ทันที่เขาจะมั่นใจว่าไปจะไม่ปล่อยให้ข่าวของสะสมให้
คนอื่น ๆ ได้รับรู้ อินก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้เป็นนายให้ขับมารับที่สตูดิโอ

ถ่ายภาพก่อนที่จะสั่งการให้ขับพามาหาใครอีกคนในยามวิกาลเช่นนี้ ซึ่งก็คือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อินเพิ่งจะผละจากการเฝ้าติดตาม

ใจนั้นอยากจะถามหาเหตุผลเสียเหลือเกิน แต่ปากกลับทำได้เพียงสงบว้าวไว้ กระทั่งยื่นส่งจนผู้เป็นนายหายลับเข้าบ้านกับอีกคนหนึ่งไป ถึงได้เริ่มตั้งใจที่จะค่อย ๆ ถอยระยะห่างออกมา

แต่ดูเหมือนว่าการถอยห่างออกมาถึงแค่แถวที่รถจอดอยู่นั้น อาจจะยังไม่พอ เมื่ออินยังคงได้ยินเสียงเสียดหนึ่งที่ตั้งออกมาจากภายในตัวบ้าน เสียงที่ทำให้เขาต้องตั้งข้อสงสัยเพิ่ม เพราะว่ามันคือเสียงหัวเราะชอบใจที่ใครจะฟังดูเป็นธรรมชาติจากผู้เป็นนาย?

อินทำงานให้สะสมมาหลายต่อหลายปี แต่เขากลับนึกเท่าไร ก็นึกไม่ออกว่า ‘ครั้งสุดท้าย’ ที่ได้ยินผู้เป็นนายพูดคุยหัวเราะในลักษณะนี้คือเมื่อไหร่กันแน่? แต่ที่แน่ ๆ ก็คือมันกำลังเกิดขึ้นกับหูของเขา ทั้งยังเกิดขึ้นกับคนที่อินไม่นึกว่าจะเกิดได้ เหตุเพราะเป็น ‘ลูกพีชผลใหม่’ แกะกล่อง จึงยังไม่น่าที่จะมีความรู้สึกดี ๆ เข้ามาเกี่ยวพัน ไม่เพียงเท่านั้น...

เมื่อใช้เวลาในการรออยู่ที่ด้านนอกของบ้านจนเห็นว่าสมควรแก่เวลา อินผู้รู้หน้าที่จึงเลือกส่งข้อความหานายด้วยคำถามสั้น ๆ

Mr.Inn : *คืนนี้นอนคอนโดนะครับ?*

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันคืออะไร

Sasom : *คืนนี้ฉันจะค้างที่นี่ นายกลับไปได้เลย ไม่ต้องรอ*

ทำไมจู่ ๆ ผู้เป็นนายถึงได้ตัดสินใจที่จะนอนค้างที่นี่ในบ้านของคนทีเพิ่งจะได้พบหน้าค่าตากัน?!

อินซึ่งใจอยู่ว่า ‘ควรจะ’ เตือนสะสมในแง่ของความปลอดภัย

ดีหรือไม่ แต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะที่ยังคงดังมาแต่ไกล...อินก็เลือก
ที่จะขับรถจากไป พร้อมกับประโยคหนึ่งที่ว่า ก้องอยู่ในใจตลอดทั้งคืน
...คุณไปนี้ทำทางจะไม่ธรรมดา...

ตัวอย่าง

It's better than I ever even knew.

“ถอดออกสิ”

เขาสั่งผม

สิ่งด้วยน้ำเสียงที่ทั้งเผด็จการและอ่อนหวานไปพร้อมกัน

สะสมบอกว่าจำเป็นที่จะต้อง ‘ดูหน่อย’ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการเพิ่มความกล้า เขาบอกผมว่าครั้งแรกมันจะต้องใช้ความกล้ามากกว่าที่คิด และการทำให้ผมไม่ตื้อ ก็เพื่อที่จะได้ไม่ไปเปลี่ยนใจเอากลางทาง

ผมพิสูจน์ให้อีกฝ่ายเห็นว่าผมไม่เคยกลัว ทันทีที่ลิ้นคำสั่งจากปากเขา ผมเริ่มลงมือทำตามอย่างไม่ลังเล ไม่เหลือไว้สักชิ้น ไม่แม้แต่จะคิดใช้มือมาปิดบัง

อะไรที่ผมตัดสติใจทำลงไปแล้ว ผมจะไม่มีวันเปลี่ยนใจ

ใบหน้าหล่อเหลาของสะสมพูดความพึงพอใจขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด เขาไล่สำรวจไปทั่วทั้งร่างผมด้วยสายตาเป็นประกาย ซึ่งแน่นอนว่านั่นก็ทำให้ผมรู้สึกพึงพอใจไม่ต่างกัน

“ถอดให้ฉันบ้างสิ”

อีกฝ่ายคงจะหมายถึงเสื้อผ้า ผมเลยขยับร่างกายเปลือยเปล่า

เข้าไปหาเขา ค่อยๆ ถกชายเสื้อขึ้นไปตามหน้าท้องแกร่ง...ถึงได้เห็น
ขอบกางเกงในยี่ห้อดังที่โผล่พ้นขึ้นมาจากกางเกงยีนส์ สาบานได้เลย
ว่าผมต้องใช้ความอดทนอย่างมากในการไม่ปล่อยยให้ตัวเองเปลือยใช้มือ
'ล้วง' เข้าไปในจุดที่ต้องการ

ผมเร่งถอดเสื้อให้สะสมเพื่อที่จะได้ถือโอกาสจัดการกับช่วงล่าง
ของนักแสดงดังได้เร็วขึ้น แต่ผิดคาด! เพราะในทันทีที่เสื้อสีดำตัวนั้น
ถูกโยนส่งๆ ออกไป สะสมก็จับตัวผมพลิกกลับหลังหัน ขยับส่วนหน้า
เข้าแนบประชิดจนติดแผ่นหลัง ทาบทับกันจนเงาของผมไม่หลงเหลือ
อยู่บนพื้นอีกต่อไป

“ฉันจะช่วยให้นายรู้สึกดีขึ้น”

ไม่รู้หรือว่าเขาจะทำอะไร แต่เพียงแค่มหาใจอุ่นร้อนจาก
เสียงกระซิบที่ต้องสัมผัสบริเวณหลังใบหู...ก็ทำเอาผมรู้สึกเหมือน
พร้อมจะคลั่งตายได้ทุกเวลา!

มือหนึ่งไต่ลู่ขึ้นมาจากช่วงท้อง ก่อนที่จะเลื่อนขึ้นมาซ้อนจับ
ใต้คางของผมไว้มัน ในขณะที่มืออีกข้างเลื่อนลงต่ำ...จบลงที่กอบก่า
จุดแก่นกาย...

ผมเปลือยแค้นตัวอย่างยากที่จะควบคุม เมื่อแรกสัมผัสเป็น*ความ
เย็นวาวที่ตัดชัดกับความร้อน*ที่ผมมี แต่ก็เพียงไม่นานหรือไม่นาน
เลยหลังจากที่สะสมเริ่มลงมือหยอกล้อกับมัน อุณหภูมิที่เคยแตกต่าง
กันก็สามารถปรับเข้าหากันได้อย่างลงตัว

“คะ...คุณ...มันไถล...มันไถลแล้ว...”

ใจอยากร้องเตือนเขาถึงสิ่งที่กำลังจะมา...แต่คนที่กำลังขยับมือ
เป็นจังหวะต่อเนื่องกลับดูจะไม่สนใจเลยสักนิด สะสมไต่ลื่นโลมเลียผม
ไปทั่วทั้งซอกคอ ก่อนจะสอดนิ้วที่เคยซ้อนจับปลายคางเข้ามาในปาก
ผม เล่นเอาสติของผมแทบแตกกระจาย

ผมดูดีนิ้วเขา ดูเหมือนเวลาที่ใครสักคนลงมือจัดการกับไอดีม
แห่งนี้ยังสะสมเล่นกับท่อนล่างของผมเร็วขึ้นเท่าไร ผมก็ยังดูดีนิ้วนี้

ของเขาแรงมากขึ้นเท่านั้น และถ้าปากผมว่างพอ...ผมจะบอกให้เขาช่วยสอดนิ้วเข้ามาให้ลึกขึ้น เอาให้ส่วนของนิ้วทั้งนิ้วนั้นจมหายเข้ามา...

“อา...!”

มะ...ไม่ไหวแล้ว...ไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะทนต่อความหวาดเสียวที่แล่นขึ้นมาถึงช่วงท้องน้อยได้! เพียงแค่เสี้ยววินาทีเดียว อารมณ์ที่อยู่ภายในตัวผมก็ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระไปทั่วทั้งพื้นห้องน้ำ มันไม่เคยออกมาขนาดนี้...ต้องเป็นเพราะเขา เพราะเขาแน่ๆ ที่ทำให้ทุกอย่างนั้นดีขึ้นกว่าที่เคย...

ผมร่วงลงมากองอยู่ที่แทบเท้าของสะสม แอบได้ยินเสียงเขาหัวเราะ ‘หึๆ’ ดังออกมาจากลำคอด้วย คงเพราะกำลังชอบใจเหมือนอย่างเคย จากนั้นเขาจึงค่อยๆ นิ่งคุกเข่าตามลงมา

“ไหวไหมไป”

“วะ...ไหวครับ”

แค่หายใจหอบถี่เท่านั้น ยังไม่ถึงตาย

“งั้นฉันต่อเลยนะ”

สะสมช่วยประคองผมไปยังอ่างอาบน้ำ จัดท่าจัดทางให้อย่างชำนาญ จนผมในตอนนี่...อยู่ในท่าก้มตัวคุกเข่าเกาะขอบอ่างไว้มั้น เหมือนคนที่กำลังเตรียมพร้อมรับ ‘ศึก’ ที่กำลังจะมา

“ขยับ”

ยังไม่ทันจะหายหอบ คำสั่งใหม่จากสะสมก็ตามมา

ผมค่อยๆ แยกขาทั้งสองข้างออกให้กว้างขึ้น แต่ดูเหมือนว่าเท่านี้จะยังไม่พอ

“อ้าออกอีกไป แอนด้วย ฉันอยากเห็น ‘ทรง’ นายให้ชัดๆ”

“แบบนี้...พอไหมครับ”

“อีกนิดได้ไหม ใช่ว่า...อย่างงั้นละ”

“...”

“ทรงนายสวยเป็นบ้าเลยไป”

“อะ!”

เป็นอีกครั้งที่ผมสะดุ้ง เมื่อคนที่เพิ่งจะเอ่ยชม ‘ทรงกัน’ ของผม อยู่ดี ๆ ก็พุ่งตัวเข้ามาโถมเลียไล่ลั่นรุนแรงจากนั้นทำขิ้นขึ้นมาถึงชอกคอ!

เขาเริ่มแล้ว สะสมคร่อมตัวผมไว้ ก่อนใช้นิ้วเป็นใบเบิกทาง เหมือนเมื่อครั้งที่เราเจอกันครั้งแรก ในขณะที่ผมเองก็เริ่มจะตื่นเฮ่า ๆ ปกติก็เป็นคนที่อ่อนไหวง่ายอยู่แล้ว พอถูกช่วยให้ ‘เสร็จ’ เลยยิ่งเพิ่มความกระสันไปทั่วทั้งร่างกาย!

“อะ...เออ...ของคุณ...อะ...เข้ามาเลยได้ไหม...”

ผมไม่ไหวแล้ว ผมรู้สึกต้องการมากกว่านี้ แต่สะสมก็ยังคงใช้นิ้วของเขาต่อไป เพียงแต่...สอดเข้ามาในจำนวนที่เพิ่มขึ้น จนทำขิ้นที่สุด... สามนิ้วจากมือเขาก็ค่อย ๆ สอดประสานกันเข้ามาในร่องกาย!

ริมฝีปากผมขบเม้มเข้าหากันแน่น สองมือบีบขอบอ่างที่จับยึดอยู่ แต่ไม่ว่าจะออกแรงมากแค่ไหน ก็ไม่อาจที่จะลดทอนความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการกระทำของเขาได้ นี่สะสมกำลังทรมานผมอยู่ใช่ไหม เขากำลังจะแก้งี้ให้ผมขาดใจตายใช่หรือเปล่า!

“อา...”

ผมถึงกับร้องครางออกมาในทันทีที่สะสมยอมปล่อยให้ผมเป็นอิสระ เขาถอนนิ้วทั้งหมดออกไปแล้ว และเสียงเข็มขัดที่ดังจากทางด้านหลังก็ทำให้ผมรู้ว่า ‘อะไร’ ที่กำลังจะตามมา

“คะ...คุณ!”

ไม่น่าเลย...ไม่น่าเอี้ยวตัวหันไปมองเลยว่า ‘มัน’ เป็นยังไง ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมคนเราถึงต้องใช้ความกล้าในการมีอะไรกันครั้งแรก เพราะเราอาจจะไม่ทันได้เตรียมตัวมาเจอกับอะไรที่มีขนาดใหญ่เกิน!

ผมร้องออกมาได้แค่คำเดียวเลยตอนที่เห็นมัน แค่ว่า ‘คุณ!’ เท่านั้น ลำกายแกร่งของสะสมที่สวมอุปกรณ์ป้องกันด้วยความไวระดับมีออชาติพิทสอดสวนเข้ามาภายใน ผมถึงกับอ้าปากค้าง...ไม่มีเสียงใดที่ดังพอจะอธิบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ ทั้งหัวขาโพลนไปหมด จน

แม้แต่สะสมเองก็ยังคงถามออกมาเพื่อความแน่ใจ

“ไหวไหม”

“...”

ไม่มีคำตอบจากปากผม

สิ่งเดียวที่สะสมจะได้รับ ก็คือการที่ผม ‘แอนรับ’ ให้ส่วนที่ยังคงเหลือจมเข้ามา สะสมหัวเราะในลำคออีกแล้ว เขาดูจะพอใจกับสิ่งที่ผมเพิ่งจะทำลงไป และคงเพราะว่าเขากำลังพอใจ ถึงได้ชวนตัวผมขึ้นก่อนที่จะประกรบรมฝีปากทาบทับลงมา

ผมรู้สึกได้ถึงความกระหายของตัวเองที่มีต่อเขาจากจูบนี้ นิ้วที่ว่าออกแรงดูดจนเยิ้มแล้ว ก็ยังไม่อาจที่จะสู้งดูดดูดลึนที่เกิดขึ้นได้ดีที่สะสมตอบรับกลับมาด้วยแรงที่แทบจะเทียบเท่ากัน ไม่งั้นผมคงดูบ้าคลั่งมาก และจะต้องอายเมื่อกิจกรรมนี้จบลง

“อ๊ะ...”

สะสมเริ่มออกแรงขยับช่วงล่าง ผมปล่อยตัวกลับลงไปเกาะที่ขอบอ่างตามเดิม สะสมใช้มือคว้าจับที่เอวผม ควบคุมจังหวะให้ต่อเนื่อง ก่อนที่จะแรงขึ้น...แรงขึ้น...แรงจนผมแทบจะไถลลงไปในอ่างที่ใช้สำหรับแช่ตัว...

“คะ...คุณจะทำอะไรครับ?”

เหมือนว่าเขาจะสร้างเซอร์ไพรส์ให้ผมอีกแล้ว สะสมใช้สองแขนแข็งแรงชวนตัวของผมขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนที่จะ...ยืนขึ้น! โอบอุ้มตัวผมในท่ายืน แล้วพาเดินออกจากห้องน้ำเพื่อมายังเตียงนอน

สะสมกึ่งโยนกึ่งวางผมลงบนเตียง ทำให้เราทั้งคู่หลุดออกจกกันไปในตอนแรก แต่พอผมจะแอ่นบนท้ายขึ้นเพื่อตั้งรับการกลับเข้ามาอีกครั้ง นักแสดงดังกลับพลิกตัวผมให้นอนหงาย ก้อนค่อยๆ สอดแก่นกายเข้ามา และครั้งนี้...ผมได้เห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน

ผู้ชายที่ผมเห็นในซีรีส์เน็ตฟลิกซ์หายไปแล้ว ตอนนี้เหลือเพียงชายรูปหล่อและใบหน้าแดงก่ำที่ประสานสายตากับผมไว้มัน จนผม

นั่น...แทบลืมหายใจ...

การขยับกายเป็นจังหวะอีกครั้งทำให้ผมเริ่มส่งเสียงคราง สะสมแทบไม่ยอมละสายตาไปจากผมเลยตอนที่เขาเร่งจังหวะร่างกายให้มากขึ้น จนเป็นผมเอง...ที่ต้องหันหนีมา...

แต่พอเห็นผมไม่ยอมสบตาด้วย สะสมก็ยื่นหน้าลงมาจูบผมใช้ปากเป็นตัวควบคุมทิศทางใบหน้า จนสุดท้ายเราก็กลับมาประสานสายตากันเหมือนเดิม

“รู้สึกดีไหมไป”

“ดีครับ...ดีมากเลย...”

ผมตอบไปตามความจริง ‘ไม่รู้หรือว่าจะมีอะไรที่ดีกว่านี้ไหม แต่ตอนนี้มันดีมาก...ดีกว่าที่ผมเคยจินตนาการไว้เยอะเลย...

ตอนแรกผมตั้งใจที่จะถามเขากลับไปบ้างว่าเขารู้สึกยังไง แต่ยังไม่ทันที่จะได้เอ่ยปาก สะสมก็ร้องบอกออกมา

“อะ...ฉันจะเสร็จแล้ว...ไป”

ก่อนที่จะตามมาด้วยการเร่งจังหวะที่เร็วเร็วกว่าเดิมจนผมพลอกลั่นหายใจ!

“คะ...คุณครับ...เบาหน่อยครับ!”

“ใกล้แล้ว...”

“คุณ...ครับ!”

“ไป!”

สิ้นสุดคำว่า “ไป!” สะสมก็ทาบทับทั้งร่างลงมาแนบกับผมไว้แน่น สองแขนซ้อนกอดตัวผม ก่อนขยับแรงกระแทกเข้าหาเป็นครั้งสุดท้าย... เพื่อปลดปล่อยความรู้สึกของเขาออกมา...

“ฮะ!”

ผมคว่ำกอดร่างกายของสะสมไว้แน่น รู้สึกได้ถึงความ ‘ฉ่ำและ’ ที่เอ่อล้นจนเสียชานไปทั้งตัว...

เราสองคนปล่อยตัวเองให้อยู่ในท่านั้นสักพักภายใต้ความเงิบ

ก่อนที่ไม่นานหลังจากนั้น สละสมจะเงยหน้าขึ้นมามองผม พร้อมกับ
ประโยคที่ก่อความปั่นป่วนในใจผมมากมาย

“นายเป็นลูกพีชผลใหม่ของฉันแล้วนะไป :)”

ตัวอย่าง